

ROJA WELAT

ROJNAMEYA SIYASÎ Û ÇANDÎ YA 15 ROJÎ
15 GÛNLUK POLITIK VE KÛLTÛREL GAZETE

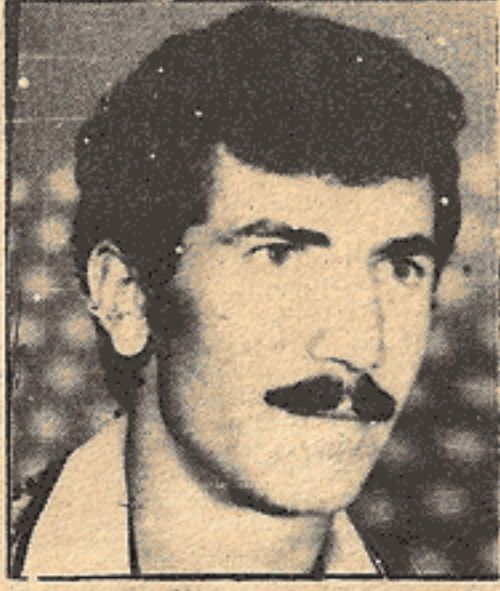
KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

13 AVRÎL 1978
HEJMAR: 6 BUHA: 5 TL.

13 NISAN 1978
SAYI: 6 FİATI: 5 TL.

BIJÎ NEWROZ!

**BESE KOLETÎ !
BIJÎ AZADÎ !**

BEHÇET ERDAŞ...

MİDYAD'DA JANDARMA'NIN YAYLIM ATEŞİ SONUNDA BİR KİŞİ

ÖLDÜ BİR ÇOK KİŞİ YARALANDI

*23.3.1978 günü Midyat'tan Batmana gitmekte olan bir taksiye, jandanmaca hiç bir neden yokken ateş açıldı. Takside Behçet Erdaş, Fahri Yavuz, H. Bedri İnci ve Vasfi Yavuz bulunuyorlardı. Midyatın 2 kilometre kadar ötesinde jandarma dur işareti verdi ve taksii jandarmaların bir kaç metre ilerisinde durdu. Bu sırada otomatik G-1 silahına davranan bir jandarma eri taksii yaylım ateşine tuttu. Başından vurulan Behçet Erdaş orada öldü. Behçet iki, üç ve dört yaşlarında üç çocuk babasıydı, ayrıca eşi hamileydi. Ne o, ne de yanındakiler kaçakçı veya herhangi bir suçtan suçlu da değildiler.

Olay yörede nefretle karşılandı. Jandarma eri tutuklandı. Halkımıza karşı işlenen bu tür cinayetler ne ilk sen de son.

TOB-DER Midyat şubesi de yayınladığı bir bildiriyle olayı protesto etti. Bildiride, özellikle sınır boylarında had safhaya varan jandarma baskısı eleştiriliyor, işkenceler, toplu köy basmalar, kurşunlamalar protesto ediliyor ve şöyle deniyor:

"Emperyalizmin sömürü ve zulüm düzeni kalıcı olamaz. Egemen güçler şunu bilsinler ki, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin kararlı tavizsiz mücadelesi başarıya ulaşacaktır. Bizler de devrimci ilerici, yurtsever öğretmenler olarak kurtuluşumuzun halkımızın kurtuluşuna bağlı olduğunun bilincindeyiz. Bu nedenle sonuna kadar halkımızın devrimci mücadelesinin saflarında yer alacağız."

BITLİS DHKD KURULDU

Bitlis Devrimci Halk Kültür Derneği 26.3.1978 günü açıldı. Bu nedenle bir toplantı düzenlendi. Toplantıya çeşitli demokratik kuruluşlardan dayanışma mesajları geldi.

Geçici yönetim kurulu Celal Bağoğlu (başkan) Mehmet Gürses (sekreter) Faik Saygılı, (sayman) Hüsamettin Kitapçı, Sabahattin Mazlum, Veysi Uluer ve Hüseyin Ballı'dan oluşuyor. Kurucu üyeler arasında Orhan Talun, Cemal Saygılı, Nevzat Teker, Servet Durgunlu, Suat Durgunlu, Maşallah Ağbay ve Vasfi Uluer var.

Başkan Celal Bağoğlu açılış toplantısında yaptığı konuşmada demokratik kitle örgütlerinin niteliğini ve görevlerini belirtti. Bağoğlu dünya devrimci hareketinden söz ederken de çağımızın temel niteliğinin kapitalizden sosyalizme geçiş ve bağımlı-sömürge ulusların emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türlü gericiliğe karşı mücadele çağı olduğunu belirtti.

Bitlis DHKD 28.3.1978 tarihli bildirisinde hedeflerini şöyle belirtiyor:

"-Emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve feodal gericiliğe karşı mücadele, günümüzde artık ulusal ve uluslararası planda emperyalizmin ve gericiliğin hizmetine girmiş ve karşı devrimci bir nitelik kazanmış olan maoculuğa karşı etkin mücadele,

Halkımızın ulusal demokratik mücadelesine zarar veren her türlü pasifist, teslimiyetçi oportünist görüş ve tutumlarla goşist ve maceracı akımlarla mücadele."

Bildirinin sonunda şöyle deniyor:

"Bitlis Devrimci Halk Kültür Derneği, halkımızın özgürlük demokrasi ve sosyalizm için vermekte olduğu yiğit ve kararlı mücadeleyi coşku ile selamlar. Dünya halklarının eşitlik ve özgürlük için verdikleri mücadeleyi ve devrimci dayanışmayı selamlar."

BİNGÖL DHKD KURULDU

Geniş bir gençlik, aydın ve emekçi kitlesinin katılımıyla Bingöl'de Devrimci Halk Kültür Derneği kuruldu. Derneğin geçici yönetim kurulu Avni Kışın (başkan) Hüsnü Kıyak (sekreter) Mustafa Birden (sayman) Zeki Tarhan ve Yaşar Kaygala'dan oluşuyor.

Dernek Başkanı Avni Kışın, basına yaptığı açıklamada, şöyle diyor:

"Dünyanın çehresinin demokrasi güçlerinden yana

güçlü bir değişim süreci içinde bulunması, toplumsal gelişmenin hızlanması dünya ölçüsünde özgürlük ve demokrasi güçlerinin baskı ve sömürüye karşı verdiği mücadeleyi olumlu yönde etkilemektedir. Baskı, sömürü ve zulme karşı mücadelenin hızlanması, işsizliğin, pahalılığın, sömürü ve tahakkümün altında bulunan geniş yığınları örgütlü mücadelenin bilincine varmaya zorluyor. Bütün bu etkenlerin ve toplumun taşıdığı çelişkilerin ürünü olarak demokratik nitelikteki örgütler, yurdun dört bir yanında mantar gibi bitiyor. İşte Bingöl DHKD de, halkımızın emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve feodal gericiliğe karşı gelişen mücadelesinin dayattığı demokratik görevlerin gereği olarak kurulmuştur."

Karşı devrimci maoculuğa karşı etkin bir mücadele yürütüleceği belirtilen açıklamada, ilkelerden ödün vermeden devrimci ve demokratik güçlerin en geniş birliği için çaba gösterileceği söyleniyor ve şöyle deniyor:

"Ancak pasifizmlerini maskeleyen için bilinçli olarak güçbirliğini baltalayan ve sivri laflarla devrimcilik yapma durumundan kendilerini kurtaramayanlara karşı da acımasız bir ideolojik mücadele verilecektir."

16 MART DİRENİŞİ VE "AYDINLIK"

Diyarbakır Belediye Başkanı Zana, Aydınlik gazetesinin haberini yalanladı:

Geçtiğimiz günlerde maocu karşı devrimciler, emperyalizmin ve yerel burjuvazinin hizmetinde işleri daha da ileri götürerek Aydınlik adında bir gazetenin yayınına başladılar. Bu kadar hizmetin onlara bu olanağı sağlayacağı açıktı.

Bu gazete ile birlikte maocuların maskesi daha da düştü. Tek amaçlarının sosyalizm düşmanlığı olduğu hiç bir kuşkuyla yer vermeyecek biçimde açığa çıktı. Maocular sosyalist ülkelere saldırı ve iftiralarını görülmemiş düzeylere vardirdilar. Amerikan emperyalizmini ise artık açıktan açığa savunuyorlar. Erzincanlı büyük toprak ağası ve AP'in eski devlet bakanı Sadık Perinçek'in oğlu bakın neler yazıyor: Amerika Doğu Akdeniz'de barış istiyormuş da buna Sovyetler karşıymış.. Amerikan emperyalizmini barışsever ve en güçlü sosyalist ülkeyi de barış düşmanı ilan ettikten sonra artık ne denir? Sadece bayımızın niçin Amerikanın Sesi radyosunda ya da BBC'de yorumculuk yapmayıp da böyle bir gazetede oyalandığı aklı gelibilir. Onun ne olduğu belli, ardından gidenler düşünsün...

Yeni Mahir Kaynakları tanımak için ille de 12 Mart mı gerekli?

Aydınlik adındaki bu maskeli "Tercüman" 16 mart işçi direnişiyile ilgili olarak Diyarbakır Belediye Başkanı Mehdi Zana hakkında kendi türünde bir maskelinin bildirdiği yalan ajans haberine dayanarak kamuoyunu aldatıcı yayın yaptı. Güya Mehdi Zana 16 mart işçi direnişisi için "Bu direniş faşizmin istediği doğrultudadır" demiş. Söz konusu haberin yalan olduğunu Zana'yı tanıyan herkes ilk anda tahmin etmişti. Nitekim Mehdi Zana böyle bir açıklama yapmadığını, haberin yalan olduğunu açıklamış bulunuyor.

Emekçiler, bu gazeteye dikkat edin! O, "halkın yarattığı gazete" değil, para babalarının karanlık kişilerin yarattığı bir gazete. O sosyalist ve demokratik hareketi vurmak için çok daha usta yöntemler kullanıyor. Devrimci görünüp devrimciliği vuruyor. Baksanıza, daha düne kadar Amerikan uşaklığını açıkça alınlarına yazmış olan MHP'nin beslemeleri bile "Ne Amerika ne Rusya ne Çin" diyorlar "Kahrolsun emperyalizm, kapitalizm, ve faşizm!" diyorlar. At izinin it izine karıştığı bir bulanık ortamdan geçiyoruz. Emperyalizmin ajanları türlü kılıklarla karşımıza çıkıyorlar. Azılı faşistler, kendilerini gizlemek için faşizme küftettikten sonra, emperyalizm ajanları neden sosyalizm kılığına girmesinler?

Bir zamanların ünlü İngiliz casusu Lawrens de nurani bir şeyh kılığına girip Kürdistanı dolaşmamış mıydı?

KISA HABERLER

★ Bir süre önce yapılan Bitlis TÖB-DER şube kongresinde seçimlere özgürlük grubu adıyla katılan öğretmenler yönetimi büyük bir farkla (85-35) aldılar.

★ Ergani de TÖB-DER şube kongresini yine aynı adla seçimlere katılan öğretmenler farklı şekilde alırken Siirt'te de şube kongresini yine Özgürlük Grubu kazandı.

★ Adana'da kısa süre önce yapılan TÖM-DER şubesi kongresini, Özgürlük Grubu adıyla katılan grup diğer bütün grupların toplamından daha fazla oy alarak kazandı.

★ Ahlat ve Malazgirt'te de TÖB-DER şubesi kongrelerine Özgürlük Grubu olarak katılan öğretmenler tek liste olarak yönetime geldiler.

İrkçilik Şahlanıyor...

İlk insanlar, işler kötüye gittiğinde bunu birtakım kötü ruhlara yüklerlerdi. Ortaçağların cadıları da ünlüdür. Kötü şeyler olduğu, toplumların başına bir felaket geldiği zaman böyle şeyler cadıların yaptıkları sihirlerle, büyülere bağlanırdı. Bu yüzden Ortaçağlarda pek çok yaşlı kadın yakılmış ya da engizisyon baltasıyla başı uçurulmuştur. Muhterem papazlar, prensler, krallar bu "Cadı"lara karşı çok amansız idiler. Elbet bu tür cadılar hep de yoksul halk kesimlerinde bulunurdu! Bir beyin ya da kralın yaşlı anasının toplumları soyup-sömüren, ihtiraslarıyla sırasında onbinlerce insanın kanına giren bu tür cadalozların büyücülükle suçlandığı görülmemiştir.

Hitler, Alman toplumunun karşılaştığı felaketlerin suçunu Yahudilere yükledi. Ona göre, yahudiler çok para kazanarak Cermen halkını sömürüyorlardı. Yahudiler Alman halkının düşmanı idiler; yoksulluğun acılarını nedeni onlardı... Almanyanın gelişip güçlenmesini istemiyorlardı. Onlar, içerdeki düşmandılar.

Alman ırkçılığı, Almanya'da kapitalizmin geliştiği bir dönemde boy verdi. Alman para babaları yayılma peşindeydiler. Birinci Dünya Savaşında başı çektiler ama, bu savaşta Almanya ağır bir yenilgiye uğradı, topraklarının bir kısmını Fransa'ya kaptırdı, ağır bir savaş tazminatı ödemek zorunda kaldı. Savaş sonrası yıllarda Almanya'da büyük sıkıntılar yaşandı. Yahudi düşmanlığı işte bu bunalım yıllarında boyverdi. Yahudiler parayı sevmiş olabilirler, ama besbelli Alman toplumunu acılara, sıkıntılara düşürenler bizzat Almanya'yı yöneten para babaları idi. Savaşı onlar çıkarmışlardı; işsizliğin, açlığın sorumlusu onlardı. Ama onlar bu suçları yükleyecek birini, birtakım büyücülerini bulmak zorundaydılar.

Hitler, hiç kuşkusuz bir akli hastasıydı, bir manyaktı. Ama toplumların yaşamında öyle dönemler olur ki, böylesine manyaklara gerek duyulur, onlara önemli roller verilir. Propagandalarını yalan ve demagoji üstüne kuran yalanlarla kitleleri sürüklemek isteyen egemen sınıflar, bu propagandaya gerçekten inanacak, onu yürekte savunacak manyakların göğsüne madalya takmaya hazır dırlar..

Mak-Kertencilik 2. Dünya Savaşından sonra Amerika'da bir terör dalgası estirdi. Amerika 2. Dünya Savaşının galipleri arasında idi, ülke savaşta tahrip olmamış, tam tersine Amerikan sanayii savaştan büyük vurgunlar sağlayıp güçlü bir atılım yapmıştı. Ama Amerikan toplumu da savaşın acılarını, en azından cephelerde ölen sakat düşen yüzbinlerce Amerikalı ile birlikte yaşamıştı. Amerikan halkı da tüm halklar gibi barış istiyordu, silahlanma yarışına karşı çıkıyordu. Diğer yandan 2. Dünya Savaşı sosyalizmin zaferini getirmiş birçok yeni ülke sosyalist dünya sistemine katılmıştı. Emperyalistler son derece tedirgin idiler. Sosyalizmin gelişimini durdurmak, geriletme istiyorlardı. Batı, Avrupa'yı "Komünizm belası"ndan korumalıydılar. Silah tekelleri, tatlı kârlarını sürdürmek için barış hareketini sindirmeliydiler.. Tüm propaganda mekanizması, kitlelere komünizmin "saldırganlığını" "Hürriyet düşmanlığını" "Zulmünü" anlatmaya yöneldi. Komünizm bir "canavar"dı! İyi yürekli para babaları insanlığı ondan koruyacaklardı!.. İşte Mak-Kertencilik bu şartlarda boyverdi.

Amerikan senatörü Mak-Kerti (Mac-Carthy) her barış taraftarını, her demokrat, ilerici kişiyi komünistlikle suçluyordu. Komünist ise Amerikan halkının düşmanı (!) bir sabotajcı bir Rus ajanı (!) demektir. Bu gerici humma bir anda Amerikan toplumunu sardı, tüm ilerici insanların üzerinde bir zulüm rüzgarı gibi esti. Öteki ülkelerde de pek çok Mak-Kerti'ler türedi.

Son günlerde Türkiye'de hızlanan ırkçı kampanyaya dikkat ediyor musunuz? Sahneye yeni yeni Hitler taslakları Mak-Kerti çömezleri çıkıyor. Hepsisi de, ağız birliği etmiş gibi aynı şeyleri tekrarlıyorlar:

"Devlet batıyor!"

"Vatan tehlikede!"

"Vatan ve milleti bölmek istiyorlar!"

Propaganda giderek daha da biçimlendiriliyor ve dikkatler belli noktalara çekiliyor:

"Bu olayların kaynağında bölücülük var!"

"Hem sağda, hem solda vuruşların arkasında Kürtçülük var!"

"Gizli örgütleri Kürtçülük yönetiyor!"

"Bu kanlı olayların, felaketlerin tüm suçu Kürtçülerin!"

Önce bazı mitçiler, tescilli CIA ajanları harekete geçerek bu konuda yazılar döktürdüler. Bunlardan maruf biri konuyu C. Senatosu'na getirdi ve oradaki Kürt asıllı pek çok senatörün ve bu arada Sırrı Atalay gibilerin gözlerinin içine baka baka, Kürtçe çıkan basına saldırdı, Türkiye'de Kürtçe yayın yapılamayacağını bunun ülkeyi ve milleti böleceğini (!) söyledi. Sonra devreye başkaları, eski ve yeni Mak-Kerticiler, iflah olmaz şovenler, şerbetçiler, sonradan müslüman olup kimsenin müslümanlığını beğenmeyenler girdiler.

Neymiş efendim, sayın devlet ricali huzurunda "halklara özgürlük!" diye haykırılmış... Olur mu ya!... Birtakım adamlar kuduruyorlar, deliye dönüyorlar. Demec? üstüne demec veriyorlar.

Çok tirajlı gerici basında bir kampanya açılmış bulunuyor. DİSK'e ve TÖB-DER'e saldırıyorlar en çok. Demokratik Eğitim Kurultayında alınan kararlara köpürüyorlar. DEK Roja Welat üstündeki baskılara karşı çıkmış. DEK her halkın kendi anadilinde yayın hakkını savunmuş, ırkçı-şoven baskılara karşı çıkmış. İnsanların kendi anadillerinde özgürce eğitim hakkını savunan, ırkçı şoven asimilasyoncu baskılara karşı çıkan Gültekin Gazioglu'na ateş püskürüyorlar.

Çok tirajlı gerici basında bir mektupçuluk salgını da başladı. Bu mektuplarda "anarşik olaylar"ın temelinde Kürtçülük hareketinin "vatan-millet bölücülerinin" bulunduğunu yazıyor sayın okurlar! Meğer bazı sayın okurlar devlet ricalinin bile bilmediği şeyler biliyorlarmış..

Bu kampanyanın çok bilinçli bir şekilde açıldığı, sistemli şekilde

yürütüldüğü açıktır. Bundan amaçlanan hedefler de bellidir. Bu kampanyanın ardında, tüm gerici kampanyaların ardında olduğu gibi, açık-gizli gerici örgütler vardır ve ipleri çok daha ötelere, emperyalist mihraklara kadar uzanmaktadır. Düzmece polis dosyalarının, yalanla demagojiyle örülü raporların burjuva basını sayfalarına yansması ilk değil elbet.

Bu kampanyanın nasıl bir dönemde açıldığına dikkat edelim: Gerici-faşist karması MC düşmüş yerine gelen yeni hükümet, faşist ve gerici bazı kadroları devlet kurumlarından çıkarmak, etkisiz kılmak için bazı tedbirler almaya başlamıştır. Yeni hükümet öğrenim kurumlarındaki faşist işgallerine de son vermek istemektedir. Faşistler ve diğer gerici ortakları, ne pahasına olursa olsun bunu önlemeye çalışıyorlar. Bir yandan kanlı saldırıları yoğunlaştırıp hükümeti çaresiz düşürmeye istifaya dağılmaya zorluyor, ya da 12 Mart benzeri gerici bir darbeyi gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Faşist MHP'nin ve onunla kader birliği içindeki Demirel ve çevresinin hesabı budur.

Kuşkusuz bu tüm burjuvazinin toprak sahiplerinin ve onların ardındaki tüm emperyalist güçlerin hesabı değildir. Öyle olsaydı bu güçler MC'nin düşmesine ve yeni hükümetin kurulmasına olanak vermezlerdi. Ama bu güçler yani tercihlerini bir faşist iktidardan yana değil de, CHP'nin bağımsızlar ve diğer koltuk değnekleriyle kurduğu bu hükümetten yana kullanan sermaye güçleri de, hiç kuşkusuz CHP'den ilerici yönde adım atmasını beklemiyor ve bunu istemiyorlar. Onların CHP'den istediği, sistem içinde bugünkü bunalımı aşmak, sınıf mücadelesini yumuşatmak, "Çalışma barışını" sağlamaktır. Bu güçler de bir CHP iktidarında sosyalist ve demokratik güçlerin etkinlik kazanmasını istemiyorlar. Bu nedenle de CHP'yi sosyalist ve demokratik güçlerle karşı karşıya getirmek onların da işine geliyor. Böylece bir taşla birkaç kuş vurmuş olacaklardır. CHP sağa kayacak islah olacak, sosyalist ve demokratik güçlere gelişme olanağı verilmeyecek, sermayenin yedek gücü faşistler de fazla kayıp vermeden, sıradan kullanılmak üzere korunacaktır.

İşte bu amaçlarla sermayenin tüm kanatları CHP'ye yanlış hedef gösteriyor, onu sosyalist ve demokratik güçlerle karşı karşıya getirmek istiyorlar. Onlar CHP'yi bu yola sürüklemek için en uygun düşen şovenizm silahını kullanıyorlar. Çünkü böylece CHP'ye bu politikayı uygulamak kolaydır. CHP ve onun lideri Ecevit nasıl olsa Kürt halkının ulusal demokratik hareketine karşı büyük allerji duymaktadır. Diğer yandan, ülkede güçlü bir ırkçılık ve sosyal şovenizm geleneği vardır. Böylece kendilerini sosyalist ve demokratik sayan birçok güçler bile etkisiz "tarafsız" kılınabilir.

Oyun açıktır: Tüm sosyalist ve demokratik güçlerin arkasında "Kürtçülük" göstereceksin ve ona karşı güçleri birleştireceksin.. İşte bugünlerde televizyonda basında, kahvede, sokakta açıkça ve kimi yerde altan alta yürütülen sistemli propagandanın hedefi budur: Kitleleri aldatmak, şartlandırmak, onlara düşman diye yanlış bir hedef göstermek.

"Düşman Kürtlerdir" dedin mi birçok saf insan pekâla buna inanabilir, bundan heyecan duyabilir. "Düşman Rumlardır" dediği zaman nasıl heyecanlanıyorsa... Öyleyse "Kahrolsun pahalılığın sıkıntılarını, siyasi cinayetlerin ve tüm kötülüklerin sebebi Kürtler!"

İşte oyun budur ve bu oyunu açığa ve boşa çıkarmak da en başta gerçek sosyalistlerin ve demokratların görevidir. Peki bu noktada Türkiye'nin sosyalist ve demokratik güçleri ne yapıyorlar?

Ne yapacaklar, her zamanki gibi genellikle susuyorlar... "Kürt meselesine karışma hassa çevreler kızar..." "Bu meseleye dokunma, faşizm gelir!" Ya de "Kürt sorununun çözümü sosyalist düzende olur. Şimdilik yapacak birşey yok" gibisinden görevden kaçma gerekçeleri... Bazıları Kürt halkının üstündeki baskılara karşı çıkmayı, bu halkın ulusal ve demokratik hakları için mücadeleyi "kürtçü"lerin işi sanıyorlar, bu dönemde ise zamansız buluyorlar. Bazıları açıkça söylemeseler bile, içten içe şunu bekliyorlar bizden: Kürtçe yayından vazgeçelim, "halklara özgürlük" istemekten vazgeçelim; çünkü bu çabalar şu anda hükümeti güç duruma düşürüyor ve gericiler onu kullanıyor. Bazıları nerdeyse bu demokratik mücadeleyi provakasyon sayacak.

Oysa Kürt devrimcileri ilk kez şu sayın CHP iktidarı döneminde Kürtçe yayın yapmadılar. Roja Welat MC'nin terörü altında çıktı ve dış bir mücadeleyle sürdürüldü. Bazı yayımlar ise üç yılı doldurdu. CHP liderlerine düşen Kürt halkının devrimci ve demokratik güçlerine karşı çıgırtkanlık yapan bu koroya katılmak değil, demokratik halklara saygılı olmaktır.

Türkiye sosyalist ve demokratlarına düşen ise sermaye çevrelerinin bu gerici oyunlarını saldırılarını açığa çıkarmak, onlara karşı ve CHP'nin geriye doğru atacağı adımlara karşı ciddi şekilde mücadele etmektir.

Çünkü bu oyun susularak değil, ancak böyle bozulabilir. Şovenizm propagandası çürütülerek, kitlelere gösterilen yanlış hedefler desifre edilerek, Kürt halkının demokratik taleplerine sahip çıkılarak bozulabilir.

Bu saldırının yalnız Kürt halkının devrimci ve demokratik güçlerine, bazılarının sosyal şoven yargılarıyla "Kürtçülere" yöneldiğini sananlar kesinlikle aldaniyorlar. Onlar böyle sanıp boşuna kendilerini emniyette bilmesinler. Böyle sananlar feci biçimde aldandıklarını görecekler ve pahalıya ödeyeceklerdir.

Faşist güçlere karşı bugüne dek verilen mücadelede Kürt halkının sosyalist, demokrat, yurtsever güçlerinin büyük payı vardır. Faşistleri, militaristleri, bazı vatan kurtaran sahte kahramanları düşündüren, maceracı girişimlerden alıkoyan bir neden de Kürt halkının gösterebileceği dirençten duydukları korkudur. Hızla uyanan ulusal ve demokratik hakları için, iyi bir gelecek için, insanca bir düzen için emekçi Türk halkıyla omuz omuza mücadele eden Kürt halkını sindirmek kimsenin haddi değildir artık.

NEWROZ Û ROJA DIJ

NIJADPARÊZIYÊ HAT PIROZKIRIN

Cejna geîê Kurd, Newroz, di meha çûyi da bi dîlşahi hat pirozkirin. Çer tê zanin, 21. Adar roja cejna newrozê ye, serê salê ye di teqwima newrozê da. Ev sala 2590 ye gora Newrozê

Newroz ne tenê li Kurdistanê, li ba gelên Îranê ba Eceman û Efganiyan ji tê pirozkirin.

SERHATIYA NEWROZE

Dî çirokê da usa dibêje: Zemanekî li Kurdistanê bi navê Dahaq hukumdarek zahm hebû. Ewî li ser xebatkarên, li ser gelê reben zulm û teqayê mezûn dikir. Rojeki li ser milên wî da du mar pêyda bûn. Hekimani

Bî vi awayî Kurd, bi hatina biharê ji rojên teng xilas dibin û newrozê bi dîlşahi piroz dikin. Ew li newrozê cilên nuh ên rengareng (helbet çî ku di destê wan da heye...) Li xwe dikin, listikan derdixînin, govendê digrin, stranên dibêjin, diçûn seyrangahan, dadîkevînan qiraxên avan û li ser çiyên agir vedixînin.

Lê belê, Dehaq çû, yê nuh hatin. Kurdistan hat talankirin, parvakirin û gelê Kurd di bin zulmê da ket xizaniyek û nezaniyek mezûn. Gelê me ji demên dijwar, ji çetnayên

din piçûk ditin, tevi ekonomiya wan, Zîmanê Wan diroka wan û hemû çanda wan qedexe kirin, sunda hiştin.

Nijadparêzi di destpêka sedsala bistan da gelek pêş da çû. Faşistên hov bi navê wê reziltiyên dinê derxistin. Tevî pelixandina faşizmê, nijadparêziyê ji derbeke mezûn xwar.

Eşkere ye ku ramanên nijadparêziyê bê bingehek in, pûç in. Îlm û zanîne daye ber çavan û pratîgê ji îspat kirîye ku qe nijadek ji nijadê din bilind nîne. Ji xwe, bi meşîna dirokê nijad ji tevîhev bûne. Sedemê pêşveçûna an şundamayîna gelan ne nijadî ye.

Ew ji şertê civakî û tebiî der tê. Ku zordestî û kedxwarî ji ser gelan rabe, ku ew firsendên baş bibînin, hemû gel ji dikarin pêş da biçin û serfînyaz bibînin.

Nîha ji hin li gelek ciyên dinê nijadparêzi bi hemû hovîtiya xwe dom dike. Li Efrîqa Başur, Li Zîmbabwe reşîk di bin nîrê sisîkên kolonyalist da ne.

Reşîk li van welatan 5-6 qatî sisîkan in, lê kolonyalistên zordest tu azadî nedane wan, ew dil û xizan kirine. Li Hamêlkanê ji di mabeyna reşîk û sisîkan da wekhevî tune. Reşîk ji gelek heqên mirovî bê par in. Sisîk ewana piçûl dibînin û li wan teda dikin. Tevergera gelan diji nijadparêziyê li van welatan û welatên din dom dike.

Tirkîyê, li Îranê li Iraq û Sûriyê ji heqên mirovî, ji azadîyên gelî bê par e. Zordest nahêlin ku gelê Kurd bi zîmanê xwe bixwîne, bîwîse û bîpeyive. Çanda gelê me, heya stranên hatiye qedexe kirin. Gelê me ji çand û dirêka xwe bêhay ma ye. Ew dixwazin ku gelê me bi zorê bîkin Tirk, Ecem û Ereb.

Kurdan, gava diji zordestan serhildane, tevgera wan bi kuştin û menfî kirina sedhezaran hatiye pelaxtin. Ev hovîtiyên han iro ji li ber çavê hemû dinyayê derbaz dibînin.

Bona vê yekê, maneyê 21. Adarê ji bo gelê Kurd du qat girîng e; ew him roja newrozê ye, him ji roja dij nijadparêziyê. Gelê me di vê rojê da cejna xwe piroz dike û tevgera xwe diji zulmê zordestiyê, diji nijadparêziyê pêt dike.

GELÊ KURD BENDÊN ZULME WÊ BIŞKÊNINE

Gelê Kurd gelekî kevîne e. Diroka wî digihîje hezarsalan. Kurdistanê bajarvaniyên kevîne ditiye. Kurdan hin sê hezarsal berê bajar avakirine, cokên avdanê çêkirine û hin di wê çaxê da bi nivîsandîne mijûl bûne. Iro ku gelê Kurd dil e û ewqas sunda maye, ev ne sîcê gelê me ye. Herkes ji pê dizane û dibêje ku gelê Kurd xwediyên rûçîkên bilind e; mîrxwas û jir e. Gelê Kurd evindarê azadîyê ye. Ew wek çiyayên Kurdistanê serbilind e. Pîr mîxabînan ku dujmanan dor li welatê me

Koroya DHKD'ya Engerê û Dengbêj "Newroz" di şeva Nurozê da...

gelek dermân kirin lê tu çare jê ra ne ditin. Şeytên ji Dehaq got: "Hewce ye ku her roj mîjûyên du xortan bîdin maran." Ji wê rojê sunda her roj Lawek û keçek kuştin û mîjûyên wan dane maran.

Demekî bi vi awayî çû. Piştî rojî xelkê rabû ser xwe, êrişî qesra Dehaq kir. Kaweyê Hesinker pêşîya wan kişand, wî bi çakûça xwe serê Dehaq pelixand û gelê Kurd ji diliyê xilas bû.

Ev çirok ji kurayîya dirokê tê. Belê, hezarsalan berê çî pêkhatiye, em nikarin bi awakî eşkere texînin ber çavan. Lê di dirokê gelan da rojên cejn û şayan helbet bê bingehek nînin. Ku bûyerekek mezûn, bûyerekek çê derbaz ne bûwa, dernehata sedemê cejnê ji ne dibû. Ew tenê rojên usa girîng in ku gel ji afatekî xilas dibe, digihîje firehiyê an zora dujman dibe, ew roj dibîne cejn û şayi.

HATINA BIHARÊ

Li aliyê din, roja Newrozê rojek biharê ye. Rojên sermê û berfê tevî birçîtiyê diçûn, dînya dibe germ, ax xwe tevdide. Kulîlk vedibînin, mîrg û dar şîr dibînin, jin nuh va dikele.

Di mitolojiya Kurdan da du xwedê -Hurmuz û Ehreman- tim bi hev û du ra şer dikin. Ehreman alîgirê zivîstanê ye, derd û bela hemû ji wî tîne. Hurmuz xwedêyê rindiyê ye. Gava Hurmuz zora Ehreman dibe zivîstan dice û bihar tê.

mezûn derbaz bû, hat iro. Wê dişa Newroz ji bir nekîr, ew di dilê gelê me da ji. Iro ji gelê me, bi pirozkirina newrozê hêviya xwe bo azadîyê, bo rojên rind nişan dide.

21. ADAR, ROJA DIJ NIJADPARÊZIYÊ

Digel Newrozê, 21. Adar roja dij nijadparêziyê ye di navbera gelan da.

Di sala 1960'da roja 21. Adar, li Efrîqa Başur reşîkan mitîngek çêkirî bûn. Sisîkan bi çekan li wan xistin, 69 kes kuştin û bi sedan ji birindar kirin. Hemû gelên, dinê, hemû mirovên pêşverû nalet li vê zulmê û xwinrêtnê anîn û hevalbendiya xwe bi reşîkan nişandan. Milletên Yekbûyî ji ew roj kir roja diji nijadparêziyê di navbera milletan da. Milletên Yekbûyî isal ji (1978) bi timami sala diji nijadparêziyê ilan kirîye.

Nijadparêzi ideolojiyek sermiyandaran e. Kolonyalîstan, dema ku êrişî ser welatên Hamêlkanê, Esvâ û Efrîqê kirin, heyiyan wan talan kirin, gelên wan dil kirin û gotin ku: "Eslê me çê ye, bilind e; em jêhati ne û bajarvan in. Gelên din-yên reş, zer û esmer nijadên nîzm in...Hewce ye ku ew di bin nîrê me da bin..." Her usa ji, kedxwar û zordestan li pîr deran nijadparêzi kirin, gelên

Kecên Kurd seva Nurozê, di govendê da... Şeva stembolê...

GELÊ KURD JI DI BIN NÎRÊ NIJADPARÊZIYÊ DA YE

Mana vê rojê bo gelê Kurd ji gelek mezûn e. Ji ber ku, gelê Kurd di bin zordestiyê nijadparêziyê da ye.

Welatê me iro perçe perçe ye. Emperyalîstan û zordestên Rojhilata Navîn ew kirine 3-4 kerî û gelê Kurd dil kirine. Ew bi hevra, heyiyan Kurdistanê yê sererdin û bîmerdin talan dikin, dixwînin. Ewana gelê Kurd xizan kirine û di nav tariyê da hiştine. 20 milyon Kurd li

girtinê û hundir da ji axan û şêxan gelê me perçe perçe kirine, piştî me şikandine.

Lê gelê me ji vê diliyê ra razi ne bûye û têkoşîna wê bo rîzgariyê dajoy, roj bi roj xurt dibe. Ewê zû an dereng, hemû qeyd û bendên diliyê bişkênine, bigihîje azadiya xwe û di koma milletan da ciyê xwe bigre. Di vê têkoşînê da gelê Tirk ê xebatkar û hemû gelên dinê hevalên me ne. Karkerên hemû welatan birayên me ne. Xebatkarên Kurdistanê pêşengiva tê-

koşina azadiyê dîkin. Ewê çarê nine, welat ji hemû bendên zulmê û kedxwariyê xilas bikin.

Rojekî zû an dereng- roja welat hîlbê û gelê me bigihije azadiyê, pêşveçûnê û sosyalizmê.

Biji azadi, bîmri koletî!

ŞEVA NEWROZÊ LI STEMBOLE

Gelê Kurd isal bo pirozkirina newrozê li Stembolê û Enqerê şevên newrozê saz kir.

Li Stembolê şeva newrozê

Demek ji "Dawiya Dehaq" Şeva Enqerê...

dî roja 18. Adarê li Qesra Spor û Nişandaniyê (Spor ve Sergi Saray) çêbû. Xortan, çend rojan berê da afîşên newrozê li her derê bajêr xistibûn. Qasi 3-4 hezar kes li şevê civiyan.

Destpêka şevê da serokê DHKD'ya Stembolê Mehmed Arslan dî derheqa newrozê û roja dij nijadparêziyê qisekir. Wî got: "Newroz, bo gelê Kurd rojekî zef girîng e. Vê rojê da gelê me diji zaliman yekbûye û Kaweyê Hesinker serê Dehaq perçiqandîye. Her usa ji iro roja dij nijadparêziyê ye dî navbera milletan da. Gelên bîndest û aşitixwaz iro têkoşin û yekitiya xwe bi dengê bilîndtir êşkere dîkin."

Şevê da helbestên Kurdi û Tirkî hatin xwendin û koroya DHKD'yê (Komela Çanda Gel a Şoreşger) marş û stranên kurdi gotin. Xort û keçan govend girtin û listikên Bidlisê, Vanê Qerekosê û Çolemêrge tevi def û zûrnê listin. Xortên Beyazidê ji govenda xwe bi meşk û bilûrê girtin.

Agir dane nîfta nav tasan û pê "NEWROZ" nivisandin. Wê demê da ronî hatin xevdakirin û li çar aliyê salonê agirên hêstan wek stêran geş bûn.

Memo-dengbêjek ji aliyê Dêr sim û Heyder bî Zazakî û Tirkî, Heval û Koma Azadî ji Kurdi kîlam gotin şahiyek mezin derxistin. Gava "Herne Pêş" hate gotin bî hezaran kes tevlê bûn:

"Herne pêş! Herne pêş! Dewr û dem ya we ye,

"Welat, çav li rê, bendewarê we ye."

Salonê, bî sloganên "gelan ra azadî", "biji azadî, bîmre koletî" "bîmre kolonyalizm" "Bîmre faşizm" "Bîratiya gelan yekitiya karkeran" "dengê Roja Welat nayê birin" deng da.

Gelek tevgrêdanên demokrat, dî nav wan TSİP (Partiya Karkeran ya Sosyalist-Tirkîyê) PİM (Komela Diji Bettali û Buhayiyê) SGB (Yetkîtiya Xortên Sosyalist) DHKD'yên bajarên dî, Kovara Rîzgari û pîr kesan mesajên pirozkirî û piştgêriyê şandibûn şeva newrozê û dij nijadparêziyê. Şevê da gelek ji sosyalist û demokratên Tirk hebûn û ewana ji hevalbendiya xwe bî gelê Kurd ra nişandan. Xortek Laz ji derket û bî zîmanê xwe helbestek xwend.

LI ENGERÊ

Li Enqerê xortên Kurd û Tirk, wek sala berê şeva newrozê û dij nijadparêziyê bî hevra saz kirin. DHKD'ya Enqerê û SGB bî hevra bajar afîş kirin. Belavokên wan, bona ku tê da behsa heqê Kurdan dîkirin, hat kom kirin.

Şeva newrozê û dij nijadparêziyê li Enqerê dî salona "Mihendizên Makîne" bû. Salonê varê zû da tiji bû û pîr kesan li ser lîngan sêrkirin.

Xortên Kurd bî kurdi, yê Tirk bî tirkî derheqê şevê da xebêrdan.

Xortên DHKD'yê bî navê

Koma Azadî, bî stran û marşên Kurdi şahiya cejna Newrozê zêde kirin...

"Dehaq'ın Sonu" (Dawiya Dehaq) piyesek kurt nişandan. Vê piyese da serhati û mana newrozê dîhate xuyakirin. Dehaqê Zalim ku li dawiyê bî çakûca Kaweyê Hesinker hat kuştin, salonê da bû deng û çapik û şahiyek mezin.

Koroya DHKD'ya Enqerê marş û kîlamên kurdi gotin ku yek ji wan Enternasyonal bû:

"Rabîm êdî, rabîm ji xewê, Rabîm, hemû bîndestên dîne!

Diji zulmê wek wolkanîmem,

Ev şerê jiyin û mîrîne... Bihelşinin vê dezgeyê kevn, Dîneyek nuh dîxwazî em! Pozbîlînd êdî bîzanbîn Nah şunda her tîşt em in!

Ev şerê me yi paşin e, Şerê dijwar û giran.

Bî enternasyonalê Rîzgar dibe insan!

Pîstre xort û keçên DHKD'yê û SGB'yê govend girtin û listikên welat nişandan. Koroya SGB'yê ji bî Tirkî marş û stran gotin. SGB'yê piyesek kurt ji nişanda. Ew dî derheqa şer û aşitiyê û dij nijadparêziyê bû.

Civîne da helbestvanê Tirk Hasan Hüseyin ji hebû. Ewî ji çend helbestê xwendin.

Dî şevê de dengbêjek bî navê "Newroz" û sê hevalên Koma Azadî marş û stranên kurdi gotin û gahdar gelek dîlxweş kirin. Koma Azadî, helbestê ku li ser Roja Welat hatibû nivisandin û me dî hejmarê çaran da çapkiribû, ew ji kiriyê kîlam û dibêje.

Guhdaran ji vê kîlamê, ji kîlama ku li ser Lenin hatibû gotin û ji ya Yêkê Gulanê gelek hezkirin.

Dî mabêynan da projeksiyonê resmên nijadparêziyê, yê şer û têkoşinê nişandan. Haziran bî eleqek mezin li wan nihêrin. Gelek mesajên piroziyê û dij nijadparêziyê hatin xwendin. Şev bî şahî û serfînyazî derbaz bû.

Li Kurdistanê gelê me, newroz wekedetên bav û kalan piroz kir. Nijadparêzên zordest hin nahêlin ku li bajarên Kurdistanê newroz êşkere bê pirozkirin. Li Vanê ji xortan şevêk hazîrkiribûn, lê Wali îzna civîne neda. Gora zagonan dîvê civînin serbest buwa. Lê çer te zanin, li Kurdistanê merivên hukumetê bî xwe guh nadîne zagonan û ewana dîxîne bin lîngan.

Şevên Stembolê û Enqerê

der welat ji, wek salên çûyî, li gelek bajarên Ewropê newroz piroz kirin û diji nijadparêziyê derketin.

Bo pirozkirina newrozê li gelek bajarên Ewropê komitên newrozê hatin saz kirin. 9 komelên karker û xwendekarên Kurd û 13 komitên newrozê dî roja 25 Adar li Duisburgê, dî 1. Avrîl li Stuttgartê şeva newrozê saz kirin. Ew dî belavoka xwe da usa dibêjin:

"Sala 1978 dî diroka xebata gelê Kurde diji zordariyê, nijadparêziyê û kolidariyê de zef girîng e. Komên gelên meye kedkar, demokrat û welatparêzên gelê me sazbandkarîke pêşmesi pêkanin. Komên gelê Kurdistanê bî

Keça Kurd laçka serê xwe davêje nav şer... Şeva stembolê...

xwestina bona demokratî û azadiyê sazbandiyên xwe pêk-tînin.

Cejna NEWROZê dî dava xebatê de rengêki geli wergirtî ye û bûye mîzginaniyê serketina ronahiyê li pêşberî tariyê û azadiyê li pêşberî zordariyê. NEWROZ dî xebata Gelê Kurde diji inkar û qedexekirina diroka wî, çandîya (bajarweriya) wî zîmanê wî û nîrê zordariya wî de rojêki zef girîng e; lê xencî vê ji rojêki xweşî û şayiyê ye. Ew roja def û zûrnê, govendên û helbestvanan e.

Koma Gelan, sala 1978 ji 21 Adarê (Ji NEWROZê) şunda "Sala Xebata Dîjnijadparêziyê" îlan kir. Bo ku isal roja destpêkirina "Sala Xebata Dîjnijadparêziyê" û Newroz yekdîbin, girîngiya xweşî û şayiyên Newrozê zêdetir dîke. Bî awayê û rêya hevrapirozkirina NEWROZê, em hîm diji nijadparêziyê li hemû cihanê û hîm ji diji zordariya hovîti, hewlên faşîstî û rêzên xebata gelê xwe de şûna xwe dîgîrin.

Li gelek derên Almanya Rojava "KOMITÊN NEWROZE" saz bûne, ên ku "CEJNA NEWROZÊ û ÊVARÊN XEBATA DÎJ-NIJADPARÊZÎ" pêktînin. Dî van êvaran de xebata gelê me bo mafê û azadiyên wîyan demokratî te zaravê û çandîya (bajar-tiya) wiye dewlemend ê bê naskirin. def û zûrne bî lêxistin, sazbandên dengê xwe bilînd bikin û govendên leyistîkên geli yê bînd girtin. ➤

CHP DÎ MAÛËYNA MIZGEFTÛ DÊRÊ DA...

Ev sê meh in ku hukumeta Ecevit sazûye. Dî demek usa kurt da hukumetek nîkare gelek tîştan pêkbine. Tenê hukumetên ku di nav şoreşan da çêdibin, an bî şoreşekê tîştan ser hukum, dikarin di demek usa kurt da destbavêjnolên mezin, pîr tîştan di bîngehi de biguharin. Lê hukumeta Ecevit ne yeka han e. Ew hukumeta partiya kevnare, ya CHP'ye. CHP'ya pîr, CHP'ya burjuwa, CHP'ya şoven ku tîm çoyê zordestan kîşandîye li ser karker û gundiyan, li ser gelê me teda û zulmê giran kirîye; Çi pêkhatîye ku ew bibe şoreşger? Ma, melan Jê ra nivîşt çêkirîne?.. An ava evsûnê vexwarîye? Na, dibe ku wê, wek marê zivistanê kirasek ji xwe kirîye û kirasek din li xwe kirîye, ev e...

CHP, di van salên paşin da, wek kera mîrikê Qeyserî, boyaxek nuh kîşandibû xwe. Cara pêşin, piştî 27'ê Gulanê, 1960 ku çepîti bî awakî xurt xwe nişan da, İsmet Paşa geziyek ji dey derxist, got CHP di çepê ortê da ye.. Armanca wi bû ku pêşiyê li çepîtiyê bigire, xebatkaran bixapîne. Ango wi boyaxek nuh dikîşande CHP. Çer hestîyan davêjîne ber kuçukan, İsmet Paşa ji ew qezî avête ber burjuwayên piçûk. Hin mirovên "demokrat" "pêşverû" û "Çep" ku hin ji kirînen CHP bêzar bûn. Ew ji destê wan ji CHP'yê ne dibû hîşke-hîşk bî vê geziyê girtin CHP'ya kevn di dilê xwe da nuh kirin, hêviya xwe teze kirin û disa bî CHP'yê va girêdan.. Mîrikê Qeyserî ji di wê da li çer İsmet Paşa bû... Lê yê ku ji herkesî zêtir ji vê geziyê ra xwedî derket, Ecevit bû.

Boyaxa İsmet Paşa çend salan ji CHP'yê ra idare kir, piştî kevn bû. Xelkê dit ku hemam û tîştan ne guhuriye, CHP disa ewa berîni ye, tîştan lê ne guhuriye. İcar Ecevit pêşengi ji dest Paşa girt û wi boyaxek nuh kîşandîye partiye. Di rojên 12 Adarê da ku welat di bin zulmê laşizmê da bû û tevgera pêşverû û demokratî hatibû pêlaxtin, Ecevit wek hêviyek nuh xuya kir.

Ewî gora dilê xebatkaran, bindestan xebardîda. Dîgot, ev sazûmana han êdî kevn bûye û gere bê guhartin. Dîgot CHP êdî CHP'ya kevn nine, xwe nuh kirîye û bûye partiye çep û demokrat. Wi dîgot ku "heya kuderê ku gelê me dest bide, çepîtiya me heya wê derê ye..."

Ew gotinên han gelek kêfa mîlet dani. Ewana Ecevit ra çapîk dikutan û dîgotin: "Hêviya me Ecevit!" Karaoğlan (Lawkê Reş) li çar aliyê welat digeriya û gotar bî dî gotaran, hêviya mîlet mezin dikir...

Yên ku bî eşkere û rast rewşa welat diditon dizanin ku ew gotinên renginê bîngeh in. Tenê bî gotinên şîrîna tîşt na guhure.

Gelo, ew zehmet û derdên mezin ku pîraniye gel -karker, gundi û hemû Zahmetkêş di navda ne ji çî pêk tê? Sedema birçîti, betali û xîzaniyê çîye? Çîma xortbî hev û du ra şer dikin, çîma karker û gundi dengê xwe bilind dikin, çîma cendîrme û polêzan dişînme ser wan?

Eşkere ye ku ev tekoşînek sîmfî ye. Ax di destê axa û began da ye û pîraniya gundiyan bî ax in. Gundi dixebite û çandîniyên ku pêk tîne, axa û dewlemend ji dest wi dikşînin. Heya ku gundi bî ax be û ax di destê piçek mirov da be, tekoşîna gundiyan û axan naqede.

Ango di bîngeha hemû derdan û şeran da ew sazûmana kedxwariyê, zorkeriyê heye. Guhartina vî sazûmanê ne bî qîseyên şîrîna bî rakirina zulum û kedxwariyê dibe; anga hewce ye ku hacetên çêkirîne ji dest axa û bûrjûwan bî standin û bibe malê civatê.

Di van salên dawin da Demîrel, Tîrkeş û hevalbendên wan li gelê xebatkar gelek zulum kirin. Li paşiyê MC helşî û di bin serokîtiya Ecevit da hukumeta nuh çêbû. Gelê xebatkar hêvi dikir ku Ecevit zulmê ji ser wan rake û ji derdên wan ra, qe nebe ji birçîti û betaliyê ra derman bibîne. Gelo, hukumeta nuh di vî wari de çî dîke?

Kirîna wi ev e ku wi, cara pêşin çîmeta pere sedî da sîh daxîste jêr. Ev kirîna han tesîra xwe li ser hêza standîne zû-dereng nişan bide û zirara xwe bîghîne karkeran û hemû xebatkarên din. Ango xebatkar her xîzandî. Çîma hukumeta nuh usa kir? Ji ber ku ekonomîye Tîrkiyê grêdayîyê emperyalîzmê ye, jar ketîye, ketîye bin dênên giran. Bo dênên nuh, hewce ye ku gotinên welatî dewlemend, sazûmanên emperyalîst -İMF û hwd...- bî cih. Li pêşîya hukumetê du rê hene: an bendên emperyalîzmê bîşênîne, civat û welat ji bin nîrê wan rîzgar bike; an gotina wan bike, bendan her bîşîdîne....

CHP'yê ya duduya kir. Ji ber ku ew partiye bûrjûwazi ye. Ew ji sosyalîzmê ditirse, çare nine, ewê di rîya dewlemendan da bajoy.

CHP'yê dîgot: ezê di heqê "anarşiyê" da bîm. Baş e, hemû

xebatkar, demokrat û sosyalîstan ji dixwest ku êdî zorbazîya MC'yê, xwînretîna gurên gewr û hêzên faşîst yê din -yên eşkere û dîzî- êdî ji ser wan hebe.

Hukumeta nuh, hin dîji hêzên faşîst û xwînwar tevdiyek mezin ne girtiye. Ew dixebite ku hin ci û meqeman ji alîgirên MC'yê wala bike û alîgirên xwe bike ciyê wan. Di vî wari de ji CHP, hûr hûr lê dinêre, li mirovên gora xwe digere; nebe ku yê herî çep û welatparêzên gelê me ji tevî bîbin! Usa xuyaye ku CHP ji wek MC'yê sosyalîstan, demokrat û welatparêzan bî kar û birçî bîhêle...

Gelek walî û midûrê polêzan yê dema MC'yê ji ciyê wan livandin, lê icar şandin rojhilatê. Usa xuyaye ku ew, wan kesên faşîst ji gelê me ra minasîw dibînin...

Disa ji hêzên herî paşverû û faşîst ji vî hukumetê bîhteng dibî, dixwazî rojki berê wê bîhelşînin. Ewana ji çêbûna hukumeta nuh vî da êrîşgerî û xwînretîna xwe roj bî roj zêde kirin. Ew naxwazî gaweke paş da bavêjin Çavê wan wek kûçîkên har sor bûne û bî vî harbûnê nîzanîna ku çî bîkin. Ci û deran bombe dikin, xwîna xortan dirîjin. Ewana li vî paşiyê, mîdeymomîyê Enqerê Doğan Öz ji kuştin.

Hember van bûyerên hukumeta nuh dîsekne û dibêje: "Ezê dîji anarşiyê me; anarşî ger ji aliyê rastê bî, ger ji aliyê çepê!.."

Lê heyran, anarşî ji ku hatiye û tê li ber çavan e. Anarşî ji çî hasîl dibe, ew ji eşkere ye.

Wek hemû civatên sîmfî, di civata Tîrkiyê da ji karker, pale û hemû xebatkarên din dixebîtin bo xîlasbûna xwe ji bin nîrê zulm û kedxwariyê. Ev tekoşîna heqê wan e. Gava ew hîşyarbî û bî hevra yekîti dayînin, dikarin di heqê zahman da bî dîwîya wan bin. Eşkere ye ku herçî bûrjûwa û axa ji naxwazîna xebatkar hîşyarbî û yekbî. Bona vî, heqê azadiya ramani û tevgerdani nadîne wan. Ger ev heqên han di zagonan da pîr-hundîk hebî ji, dewlemend, gava bo sazûmana xwe tîrsek ditî, êrîşî ser xebatkar dikin, tevgerdaniyan wan dipelxînin, li wan û wan davêjin hepsê. Ne tenê pere, çapxane û rojnameyên mezin ji di dest wan da ne. Dewlet di dest wan da ye. Ew, polêz û cendîrme dişînme ser xebatkar. Ku ewana ne bes bin, dîgel wan, hêzên, milîsî, wek gurên gewr (bozkurtan) ji xwedî dikin.

Xuya ye ku zorkerî, êrîşgerî û xwînretîna ji aliyê rastê tê. Hin xortên çep ku xwe nagîrin, lez dikin, bî çek êrîşî ser faşîstan dikin, sedema wê ji hemû ev zulum û zorkerîya hêzên paşverû ye. Ew ajanan, fitnan dikne nav hêzên pêşverû û dixwazî tevgera bindestan xîraw bîkin.

Gelo, hukumeta nuh ji nîzane ku hal û mesele ewa ewa ye? Çawa nîzane! Ew ji xweş pê dizane ku usa ye. Lê çîma li ser her qezîkî dibêje ku: "Anarşî ger ji rastê bî, ger ji çepê!.."

Ji ber ku ew hukumet ji ya bûrjûwa û axan e. Ew naxwaze anarşî zêde bibe. Ku anarşî zêde bî dîwîya wê ji tê. Dîgel vî, ew nîkare bî xurtî êrîşî ser hêzên faşîst bike. Di piştî hêzên faşîst da ji disa bûrjûwa û axa hene. Hukumeta nuh, tenê bî arîkariya karkeran, bî arîkariya hêzên sosyalîst û demokrat dikare êrîşî ser wan bike, piştî hêzên faşîst bîşênîne.. Lê ew hukumet, CHP bî xwe ji, ji tevgera karkeran, ji pêşveçûna tevgerdaniyan sosyalîst û demokrat ditirse... Ew ne dikare tîkîlîmafên dewlemendan be, ne ji dixwaze bî hêzên sosyalîst û demokrat ra yekîtiyek xurt çêke. CHP di mabêyna mîzgeftê û dêrê da maye.

Hêzên herî Paşverû CHP'yê ber bî rastê dikşînin. Xwe xwîn dirîjin û CHP'yê di bin tometê da dibêhn, dibêjn: "Tu teslîmî çepan bûyî..." Ew ji hema ditirse, xwe şunda dikşîne, dibêje na! Bo îspatkirîna pakiya xwe (!) ji, li manan digere ku bajoy ser hêzên sosyalîst û demokrat.

Kirînen hukumeta nuh dîji pîrtûk, kovar û rojnameyên Kurdi, ji yê MC'yê kême nine û zêde ye. Ji ber ku şoveniyê CHP'yê kevn e, ew bî dil û cigera wê keliya ye... CHP disa bo qayîlkirîna xwe bî sermîyandaran û şovenan, dibêje: "Ez ji hemûyan şoventîr im, ez ji hemûyan zêtir dîji tevgera Kurdanîm!"

Xweş qezî! Lê bî vî awayî CHP ji hêzên pêşverû dîrdîkeve, bî bawerîya xebatkar zû wînda dîke û nîkare zora faşîzmê bibe. Ku faşîzm bî CHP bî xwe ji di bîni da bîmine..

Em ji serokên CHP'yê ra dibêjn: Dev ji hêzên sosyalîst û demokrat berdî, dev ji hêzên gelê me yê welatparêz berdî. We dîgot: "Emê azadiya ramani û tevgerdaniyan bî qeyd û şert binî." Vada xwe binî cih. Dev ji tîştên xelet û pîç berdî; qet kes nîkare ku xebata hêzên sosyalîst û xebata gelê me yê neteweyî û demokrat bîde seknandî.

Her usa ji, em dizanîna ku şerê dîji faşîzmê ji, şerê bo demokrasî û azadî ji disa barê milê me ye; barê sosyalîstan, demokrat û welatparêzan e. Divê emê yekîtiya xwe çêkin û bî xurtî di pêşîya xebatkar da bîmeşî.

CAMİ İLE KİLİSE ARASINDA ÇİR CHP

Ecevit hükümeti kurulalı üç ay oluyor. Bu kadar kısa bir sürede bir hükümet fazla bir şey yapamaz. Yalnızca devrimler içinde kurulan, ya da bir devrimle başa gelen hükümetler böylesine kısa bir sürede büyük işlere el atabilir, çok şeyi temelinden değiştirebilirler. Ecevit hükümeti böylesi değil elbet. O eski CHP'nin bildiğimiz CHP'nin hükümetidir. yaşlı burjuva CHP'nin, sopasını işçilerin-köylülerin üstünden eksik etmeyen, halkımız üzerinde zulüm ve zorbalığın çeşidini uygulamış olan CHP'nin... Ne değişti ki CHP devrimci olsun? Mollalar ona muska mı yaptılar? Yoksa sihirli bir sudan mı içti? Yo ola ki, o kış yılanı gibi bir deri soyundu ve bir yenisini giydi.

CHP bu son yıllarda, Kayseri'nin eşiği gibi yeni bir renge bürünmüştü. İlk kez, 27 Mayıs 1960'tan sonra sol hareket güçlü şekilde ortaya çıkınca İsmet Paşa ortaya bir söz attı, CHP'nin "ortanın solunda" olduğunu söyledi. Onun amacı solun gelişmesine ayak koymak, emekçileri aldatmaktı. Yani o, CHP'ye yeni bir boya çekiyordu. Köpeklerin önüne kemik atılır gibi, İsmet Paşa da bu sözü küçük burjuvaların önüne attı. CHP'nin yaptıklarından bıkmış olan, ama ondan bir türlü de el edemeyen birçok "demokrat" "ilerici" "Solcu" kişiler bu söze sımsıkı sarıldılar, yaşlı CHP'yi gönüllerinde yenilediler, umutlarını tazelediler ve yine CHP'ye bağladılar. Ünlü "Kayserili" de o zamanlar İsmet Paşa'nın yanındı idi. Ama bu söze herkesten çok sahip çıkan Ecevit oldu.

İsmet Paşa'nın boyası birkaç yıl CHP'ye yetti, sonra da eskidi. Halk durumun eski hamam-eski tas olduğunu, CHP'nin eski CHP olup onda birşeyin değişmediğini gördü. Bu kez Ecevit öncülüğü Paşa'dan aldı ve partiye yeni bir boya çekti! Ülkenin faşist zulüm altında olduğu, ilerici ve demokrat hareketin ezildiği 12 Mart günlerinde Ecevit yeni bir umut gibi göründü.

O, emekçilerin ezilenlerin gönlüne göre konuşuyordu. Bu düzen artık eskimiştir, değişmelidir, diyordu. CHP'nin artık eski CHP olmadığını, kendisini yenileyip sol ve demokrat bir parti haline geldiğini söylüyordu. Ve diyordu ki: "Halkımızın kabul ettiği yere kadar bizim solculuğumuz devam eder".

Bu sözler kitlelerin hoşuna gidiyordu. Kitleler onu alkışlıyorlar ve "umudumuz Ecevit!" diyorlardı. Karaoğlan ülkenin dört bir yanını dolaşarak, yaptığı konuşmalarla halkın umudunu büyütüyordu.

Ülkenin durumunu açık ve doğru biçimde görenler, bu güzel sözlerin temeli olmadığını biliyorlardı. Yalnız tatlı sözlerle birşey değişmez.

Halkın çoğunluğunun -işçi, köylü- ve diğer tüm emekçilerin içinde bulunduğu bu zorluklar, acılar nereden kaynaklanıyor? Açlığın, işsizliğin, yoksulluğun sebepleri nedir? Neden gençler çatışıyorlar, işçi-köylüler seslerini niçin yükseltiyorlar ve neden onların üstüne polis ve jandarma gönderiliyor?

Açıktır ki, bu sınıfsal bir mücadeledir. Toprak ağaların, beylerin elinde, köylü ise topraksızdır. Köylü çalışıp, üretiyor ama ürünleri ağalar ve diğer zenginler tarafından elinden çekilip alınıyor. Köylü topraksız oldukça ve büyük topraklar bir avuç ağanın, büyük toprak sahibinin elinde buldukça köylülerle onların mücadelesi de devam edecektir.

Kısacası, tüm sorunların, kavgaların temelinde bu zorbalık ve sömürü düzeni vardır. Bu düzenin değişmesi tatlı sözlerle değil, zulmün ve sömürünün ortadan kaldırılmasıyla olur; Yani üretim araçları bir avuç ağanın, burjuvanın elinden alınıp topluma maledilmelidir.

Son birkaç yılda Demirel, Türkeş ve öteki yandaşları emekçi halka ağır baskılar yaptılar. Sonunda MC yıkıldı ve Ecevit'in başkanlığında yeni bir hükümet kuruldu. Emekçi halk, Ecevit'in kendi üzerlerindeki baskıları kaldıracağını ve sorunlarına hiç değilse açlığa ve işsizliğe çözüm bulacağını umut ediyordu. Yeni hükümet bu yolda neler yapıyor.?

Yaptığı o ki, ilk önce paranın değerini yüzde otuz düşürdü. Para değerinin düşmesi çok geçmeden etkilerini alış gücü üzerinde gösterecek, işçilere ve diğer emekçilere büyük zararlar verecektir. Yani emekçiler daha da yoksullaşacaklar. Neden yeni hükümet bu yola gitti? Çünkü Türkiye ekonomisi emperyalizme bağımlıdır, zayıftır ve ağır borçlar altına girmiştir. Yeni kredilerin alınması için ileri kapitalist ülkelerin, emperyalist kuruluşların İMF ve benzerlerinin istekleri yerine getirilmelidir. Hükümetin önünde iki yol var: Ya emperyalizmle bağları koparacak, ülkeyi ve toplumu emperyalist boyunduruktan kurtaracak; ya da onların dediğini yapıp bağları pekiştirecektir.

CHP bu ikincisini yaptı. Çünkü o da bir burjuva partisidir. O da sosyalizmden korkuyor. Çaresi yok, o da zenginlerin yolundan yürüyecek.

CHP "anarşi"nin hakkından geleceğini söylüyordu. Güzel zaten emekçiler, sosyalistler ve demokratlar da istiyorlardı ki, MC'nin zorbalığı, bozkurtların ve diğer gizli-açık faşist güçlerin kan dökücülüğü artık son bulsun.

Yeni hükümet faşistlere karşı henüz ciddi tedbirler almış değil, o MC taraftarlarının elinde bulunan bir kısım kadroları boşlatıp oraya kendi yandaşlarını yerleştirmek istiyor. Bu alanda

da CHP ince eleyip sık dokuyor, kendine göre adamlar arıyor; olmaya ki bazı "aşırı solcular" ve halkımızın yurtseverleri de arada görev alsınlar! Öyle görünüyor ki, CHP de aynen MC gibi sosyalistleri, demokratları ve yurtseverleri işsiz ve aç bırakacak..

MC döneminin birçok vali ve polis müdürleri yerlerinden alındılar, ama bu kez de Doğu'ya gönderildiler. Öyle anlaşılıyor ki, gerici ve faşist kişiler halkımıza uygun bulunuyor.

Ama yine de daha gerici ve faşist güçler bu hükümetten çok rahatsızlar, onu birgün önce düşürmek için çaba gösteriyorlar. Onlar, yeni hükümetin kuruluşundan bu yana saldırganlıklarını, kan dökücülüklerini gündün güne arttırdılar. Bir adım geriye atmak istemiyorlar. Gözleri kuduz itlerinkine dönmüş bu kudurganlıkla ne yapacaklarını bilemiyorlar. Şurayı burayı bombalıyor, gençlere karşı kitle katliamları düzenliyorlar. Sen olarak da Ankara'da Savcı Doğan Öz'ü öldürdüler.

Bütün bu olaylar karşısında hükümet durup şöyle diyor: "Ben anarşiye karşıyım, anarşi ister sağdan gelsin, ister soldan!"

Oysa anarşinin hangi yandan geldiği gözler önündedir. Anarşinin neden kaynaklandığı da.

Tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi Türkiye'de de işçiler, köylüler ve tüm diğer emekçiler zulüm ve sömürü boyunduruğundan kurtulmak için mücadele ediyorlar. Bu mücadele onların hakkıdır. Onlar uyanıp birleştikleri zaman zalimlerin hakkından gelebilir, onların sonunu getirebilirler. Açıktır ki, büyük toprak sahipleri ve burjuvalar da onların uyanıp birleşmesini istemezler. Bu nedenle de emekçilere düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü tanımazlar. Bu haklar yasalarda şu ya da bu ölçüde varolsa da, egemen güçler, kendi düzenlerini tehlikede gördükleri zaman emekçilerin üstüne yürür, örgütlerini dağıtır, onlara zulmeder ve onları hapse atarlar. Yalnız para değil, basımevleri ve büyük gazeteler de onlarındır. Devlet onların elindedir. Onlar emekçilerin üzerine polisi ve jandarmayı gönderirler. Bütün bunlar da yetmezse, milis güçleri, bozkurtlar ve benzerlerini de beslerler.

Açıktır ki, zorbalık saldırganlık ve cinayetler sağdan geliyor. Bazı solcu gençler de kendilerini tutamayıp, sabırsız davranıp zamansız eylemlere girişiyorlarsa bunun da nedeni yine sağdan gelen bu zulüm ve zorbalıktır. Onlar ajanları, provokatörleri de devrimci hareketin içine sokup onu zamansız ve yanlış eylemlere sürüklemek, yozlaştırmak isterler.

Peki yeni hükümet de durumun böyle olduğunu bilmiyor mu? Nasıl bilmez! O da gerçeğin böyle olduğunu iyi bilir. Peki neden her lafın başında öyle deniyor: "Anarşi ister sağdan, ister soldan gelsin..."

Çünkü bu hükümet de burjuvaların ve büyük toprak sahiplerinin hükümetidir. O anarşiye istemiyor, çünkü bu onun sonu olur. Ancak o, güçlü ve kararlı bir şekilde de faşist güçlerin üstüne gidemez. Çünkü faşist güçlerin ardında da yine burjuvalar ve büyük toprak sahipleri var. Yeni hükümet, ancak emekçilerin, sosyalist ve demokrat güçlerin desteğiyle faşist güçlerin hakkından gelebilir, onların belini bükebilir. Ama hükümet, CHP'nin kendisi de emekçilerin mücadelesinden sosyalist ve demokratik örgütlerin gelişmesinden ürüyor. O ne zenginlerin çıkarlarına dokunabilir, ne de sosyalist ve demokratik güçlerle güçlü bir birlik oluşturabilir. CHP cami ile kilise arasında kalmıştır.

En gerici güçler CHP'ni daha da sağa çekiyorlar. Kendileri kan döküp CHP'ni suçluyorlar, "sen sola teslim olmuşsun" diyorlar.... CHP de, hemen ürüyor, geri çekiliyor, hayır diyor! Kendi masumiyetini ıspat için de sosyalist ve demokrat güçlere vurmak için bahaneler arıyor.

Yeni hükümetin Kürtçe ya da Kürt dili ve kültürü ile ilgili kitaplara, dergi ve gazetelere karşı tutumu MC'ninkinden daha iyi değil, belki daha kötü, çünkü CHP'nin şovenizmi eskiye dayanır, bu onun içine işlemiştir. CHP kendisini sermayedarlara, şovenlere beğendirmek için sanki için sanki şunu demek istiyor: "Ben herkesten daha şovenim, ben Kürt halkının mücadelesine herkesten daha karşıyım!"

Biravo! Ama CHP bu tutumla ilerici güçlerden kopar, emekçi kitlelerin desteğini kısa sürede yitirir ve faşizme güç yetiremez. Faşizm geldiği zaman CHP'nin de altında kalacağına kuşku yoktur.

Bizim CHP yöneticilerine diyeceğimiz şudur: Sosyalist ve demokrat güçlerin yakasından elinizi çekin! Halkımızın yurtsever güçlerinin yakasından elinizi çekin! Siz, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü, kayıtsız şartsız getireceğinizi söylüyordunuz. Bu sözünüzü yerine getirin. Yanlış ve boş şeylerin peşini bırakın. Hiç kimse sosyalist mücadeleyi ve halkımızın ulusal demokratik mücadelesini durduramaz.

Biz elbet faşizme karşı mücadelenin de, özgürlük ve demokrasi uğrunda mücadelelenin de asıl yükünün sosyalistlerin, demokratların ve yurtseverlerin omuzuna düştüğünü biliriz. Bunun için de birlik oluşturulmalı ve güçlü bir şekilde emekçi kitlelerin önünde yürünmelidir.

KÜRDİSTAN'DA JANDARMA BASKISI DEVAM EDİYOR

Hükümet değişti ama, şark cephesinde yeni bir şey yok! Hoş garp cephesinde de yeni bir şey yok ya... Eski hamam eski tas.. Kürdistan'da polis ve jandarma yine bildiğini okuyor. Bazı sayın valiler ve sayın savcılar da tabii. Diyarbakır'da gazetemizi satmaktan, beş genç, beş aydan beri tutuklu. Mahkeme önüne bile çıkarılmadılar daha. Basın Kununu dersin Fırat'tan öteye hiç çalışmaz. Diyarbakır savcısı bildiri dağıtmayı, afiş yapıştırmayı bile yasaklamış, yani Anayasayı dahi "tebdil, tahrif ve tağyir" değil de, doğrudan rafa kaldırmıştır! Canı öyle istemiş, ne denir!.. Peki burası sömürge değil de ne yani?...

Mahkum ve silah arama bahanesiyle birçok köyüne geçtiğimiz günlerde Merkez jandarma karakolu tarafından seri baskınlar düzenlendi. Amaç, aslında halka gözdağı vermek.

1.3.1978 günü Sêd ve Keferşeme köylerinden, Keferşeme muhtarı da dahil 9 kişi köye yapılan baskından sonra yakalanan karakola getirilmiştir. Getirilenlerin suçu her zulüm örneğinde görüldüğü gibi mahkumların yerini söylememek! Bir hafta kadar önce de Baçın köyüne giden jandarmalar her tarafı aramışlar ve arama bittikten sonra iki köylüyü yakalayıp Midyat Merkez jandarma Karakoluna getirmişlerdir. Köylülere çeşitli suçlardan aramakta olan Nuri Ağırman'ın yeri sorulmuş onlar da bilmediklerini söyleyince falakaya yatırılmışlardır. Kanco Akay, Şeyhmus Akay adındaki yoksul köylüler her türlü işkence ve dayak gördükten sonra iki günde karakolda tutulmuş ve daha sonra salıverilmişlerdir. Serbest bırakıldıktan sonra da M.J. Karakolu kumandanı onlara "Sizi şimdilik serbest bırakıyoruz, ama Nuri'nin yerini söyleyinceye kadar sizi rahat bırakmayacağız. Sık sık "konuşumuz" olacaksınız!" demiştir. Bunun üzerine köylüler C. Savcılığına başvurmuş ve jandarma baskısı ile tehditlerinin sona ermesini istemişlerdir. Şu kesin olarak bilinmekte ve sayısız olayla doğrulanmış bulunmaktadır ki, yakalanıp getirilen köylüler suçsuz oldukları halde işkence görmeden kurtulmamaktadırlar Jandarma tarafından yakalanıp karakola götürülmek ve işkence görmek için ise aranan bir kişinin akrabası olmak yetmektedir. Çoğu kez bu olaylara savcılık bile haftalarca sonra müdahale etme gereğini ancak duymaktadır!

Jandarma, Mardinden gelen özel vurucu timlerle işbirliği yaparak ilçede terör estirmekte, aramalar yapmakta gece yarılari kapılar dipçiklerle dövülmektedir. Şimdiye kadar sadece Midyat kesiminde 10-15'e yakın ev aranmıştır. Kimin evinin ne zaman neden aranacağı bilinmemektedir. Halk arasında bu aramalar korku ve telaş yaratmakta "Batman'dan komando birlikleri gelirse ya ne yapacağız" denilmektedir.

1.3.1978 günü de merkez jandarma karakoluna bağlı birliklerin Sêd köyüne baskınlarının gelişimi ve sonuçları şöyle: Tam da düşün sırasında üç cernse dolusu asker köyün etrafını çevirmiş ve sağa sola ateş etmeye başlamışlardır. Artık Sêd köyü işgal edilmiş bir yer durumundadır! Halk panik içinde düşün yerini terketmiş ve evlere sığınmaya başlamıştır. Rastgele istedikleri eve giren jandarmalar ve Midyat Emniyet Müdürlüğüne bağlı polisler bu esnada Salih Demirci Kerim Küçükaskan Beşir Küçükaskan, Süleyman Bilgiç, Aziz Bilgiç, Şehmus Demirci, Süleyman Demirci adlı kişileri yakalayıp emniyete getirmişlerdir. Burada akıl almaz işkence ve zulüm uygulamasından sonra (iki gün) yakalananların beşi serbest bırakılmış Şeyhmus Demirci ve Süleyman Demirci ise yeni işkenceler için merkez jandarma karakoluna teslim edilmişlerdir. Tabii gerekçe hep aynı: Mahkumları himaye etmek! Süleyman

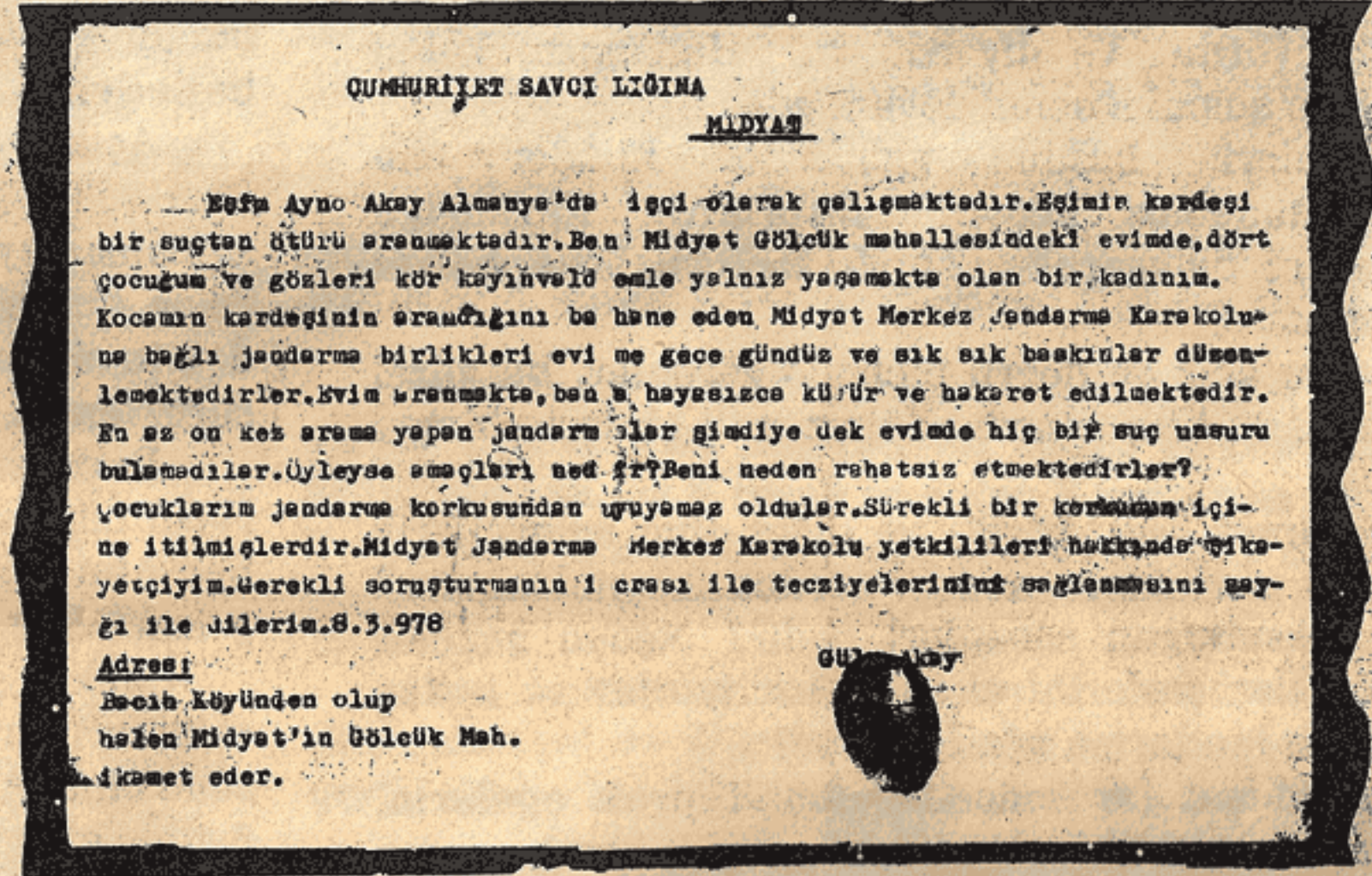
Demirci'nin karısı kocasının çok yaşlı olduğunu ve yapılan işkencelere artık dayanamayacağını belirterek 3.3.1978 günü Midyat C. Savcılığına başvurmuştur. Savcılık bütün bunlara rağmen hiç bir suçları olmadığını bildiği halde bu yoksul köylüleri karakoldan isteme gereğini duymamıştır.

Gene Kefer köyü imamı Ali Mürşit 2.2. 1978 tarihinde maaşını almak için Midyat müdürlüğüne gelmiş ve müfte kendisine karakol tarafından arandığını söyleyince karakola gitmiştir. Ali Mürşit Midyat Merkez jandarma karakolunda Mardin jandarma alayında görevli adını bilmediği bir yüzbaşıya teslim edilmiştir. Bütün olaylarda görüldüğü gibi Ali Mürşit'in de suçu aynı: Mahkum korumak, himaye etmek, ve yaralı mahkumları tedavi etmek! Yüzbaşı Midyat'ın çeşitli köylerine baskın yapmakla görevli olduğundan "görev sahasına" Ali Mürşit'i de beraber götürür ve uğradığı her köyde ibret olması bakımından köy imamını halkın gözü önünde falakaya yatırır ve ağır bir biçimde döver" Görév bitince de Ali Mürşit'i yanına alarak karakola gelir. Yapılan işkenceler sonucu Ali Mürşit'in kolu şişmeye başlar.

kulübede gelip geçen yolculara sattığım meşrubat ve gıda maddeleri satarak kazanmaya çalışırım. Bundan üç yıl önce köyümüze bir karakol binası inşa edildi. Karakol benim arsamda yapıldığı halde bana istimlak bedeli ödenmedi. Para da vermediler. Sonucun değişmeyeceğini sandığımdan yetkililere başvurmadım, Karakol binasını toprağımı gaspederek inşa edenler şimdi de tek gelir kaynağım kulübeme ve arazimde bulunan kuyuya göz diktiler. Karakolun etrafı 2.3.1978 günü dikenli telle çevrilmeye başlandı. Tellerin çevirdikleri alana benim kulübem ve kuyum da giriyor. Yani benim olan arazi ve içindekiler zorbalıkla benim olmaktan çıktı. İnanın kazdığım kuyuyu kimse kardeşine bile 15.000 liraya vermez. Kulübe de 25 bin lira kadar eder. Arsa da en ucuzundan 3000.lira tutar.

SORU: İsa dayı bu zulüm ve haksızlık karşısında şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

İ.Y. Kaymakama dilekçe yazdığımı öğrenen çavuş beni çağırdı, ve hakaret etmeye başladı. "Bu arazi zaten senin değil, devletindir. Jandarma bu toprakları istediği gibi kullanmakta serbesttir. Bir daha şikayet

'Karakolda bizzat yüzbaşı tarafından yürütülen işkence karşısında dayanamayan Ali Mürşit'in "Ben bir din adamıyım, Allaktan korkun yok mu senin" demiş yüzbaşı da "Seni Allah bile elimden kurtaramaz" diye cevap vermiştir. Olay yöre halkı tarafından büyük bir tepkiyle karşılanmış ve üç gün aralıksız işkence gören Ali Mürşit'in savcılığa çıkarılması için Midyat C. Savcılığına başta köy halkı olmak üzere bir başvuru yapılmıştır. Savcılıkça serbest bırakılan Ali Mürşit'e halk yüzbaşısı şikayet etmesini söyler. Keferze köyünün imamının yurtsever halka cevabı şöyle olmuştur: "Yüzbaşı beni şikayet edersen cebine esrar koyar seni tekrar yakalatırım, böyle zalimlerin iftirasıyla yeniden yakalanmak istemiyorum" demiştir. Kürdistan'da yoksul köylülere ve halka karşı jandarmanın güvenlik kuvvetleri diye bilinen "kuvvetlerin" giriştiği baskı ve zulüm bulunula da kalmıyor en ağır zulmü uygulayanlar bu eylemlerini açık bir biçimde halkı soyarak tamamlamaktadırlar. Arsasına beş para ödenmeden karakol inşa edilen bir köylü ile konuştuk:

SORU: Adın soyadın nedir? kendini bize tanıtır mısın?

CEVAP: Kartmin köyündenim. Adım İsa Yıldız. Köyümüz Midyat'a bağlıdır. Yoksul bir köylüyüm ve 6 çocuğum var.

SORU: Senin olduğun arsaya karakol binasını nasıl inşa ettiler? Şimdi mevcut arsani elinden neden almak istiyorlar, anlatır mısın?

İ.Y: Köyümüz Cizre'ye giden ana yol üzerindedir. Yolun bitişinde de benim arsam bulunuyor. Daha önce de söyledim. benim köyde tarlalarım, çocuklarımin nafakasını çıkaracak arazilerim yoktur. Yaşamımı uzun yıllar önce yolun bitişindeki arsama borç harç alarak yaptırdığım küçük bir

ettiğini duyarsam elimden kurtulamazsın" dedi. Ben bu tehditlere boyun eğmeyeceğim. Şimdi dava açmayı düşünüyorum. Başka elimden bir şey gelmez. Arazime göz koyanlar, çocuklarımin sofrasına çizmeleriyle basanlar bir gün hakettikleri cezayı bulacaklardır.

Hacı adındaki bir köylü de Kerboran nahiyesi yolunda, Kerboran jandarma karakol kumandanı tarafından nasıl soyulduğunu anlattı. Hacı Türk tekeli bizzat Juvazinin Kıbrıs işgal harekâtı sırasında bir elini kaybetmiştir.

"Bundan dört ay kadar önce elimi Kıbrıs'ta kaybettiğim için bana bağlanan maaşı almış ve köye gitmek için Kerboran yolu üzerinde durmuştum. Yanımda köyümüzün muhtarı da vardı. O ay ikramiye ayı da olduğu için toplam olarak elime 8500 TL. geçmişti. Biz araba beklerken yanımda bir taksi durdu ve içinden Kerboran jandarma karakol komutanı indi. Taksi şoförüne gitmesini söyledi. Önce ne yapacağını anlayamadım. meğerse niyeti bizi aramakmış. Aradı da. Ama üstümüzden bir şey çıkmayınca üzerimde bulunan 8500 liranın 7500 ünü alarak cebine koydu. Ben itiraz edecek oldum. "Cebini kurşunla doldururum iki sene de bundan yatarsın" dedi. Sesimi çıkaramadım. Midyat'a muhtarla beraber geldik. Ve şikayette bulundum. dava sorgudadır. Muhtar da şahidimdir.

Bu baskı sömürü ve zulüm eylemleri yoksul halkımızın günlük yaşantısı olmuştur. Ulusal demokratik hakları için mücadelede, kararlılığını her zaman göstermiş olan halkımız bu sömürgeci zincirlerini de kırarak eşit ve özgür bir toplum kurmayı er veya geç başaracaktır.

Ceylanpınar direnişi

İşçiler işveren, sarı sendikaların ve yerel gericiilerin oyunlarını boşa çıkardılar.

Geçen sayımızda Toprak-Su Tarım İşçileri Sendikasına (TİS) bağlı olarak Ceylanpınar Devlet Üretim Çiftliği işçilerinin kongresini haber olarak vermiştik. Başarılı geçen kongreden sonra işveren, sarı sendikalar ve yerel gericiler ve onların ardındaki malum örgütler Ceylanpınar'daki ilerici işçi hareketine karşı yeni oyunlar düzenlediler.

Direnişin nedeni ücretlerin azlığı ve sözleşmeden doğan bazı sosyal hakların tanınmamasıydı. İlk önce çiftliğin Beyazkule bölgesindeki tarla sürücüleri işi bıraktılar. İşveren, işçileri sindirmek için harekete geçti ve 12 işçi tutuklandı. Bunun üzerine direniş genişledi, Gümüşsu ve Pınar işletmelerindeki işçiler de direnişe katıldılar; direniş tüm işyerlerini kapsadı. Bunun üzerine hırçınlaşan işveren 138 işçinin işine son verdi. Ancak bu baskılar işçilerin birliğini daha da pekiştirdi. Yıllarda günün yirmi dört saatini dışarda işbaşında geçiren 500 kadar çoban 100 bini aşkın koyun sürüsünü bırakarak arkadaşlarının direnişine katıldılar ve 35-40 kilometrelik yolu yaya yürüyerek diğer işçilerle birleştiler.

İşçilerin istekleri arasında, baskının sembolü haline gelmiş olan işyeri müdür vekili Selahattin Korkut'un değiştirilmesi de vardı.

TİS'in işçilerin direnişine sahip çıkması ve onların haklı taleplerinin yanında olduğunu belirtmesi ona yönelik planları boşa çıkardı: Çünkü işveren TİS'in direnişe sahip çıkamaya-çağını, böylece işçilerin güvenini yitireceğini hesaplamıştı. İlk günde sözde direnişe sahip çıkar görünen sarı sendikalar ise TİS'in tavrı ve direnişin tüm işçi kitlesine malolması karşısında tavrı değiştirerek onu kırmak için elden geleni yaptılar.

Söz konusu planda etkin rol oynayanların başında Ceylanpınar Belediye Başkanı Geliyordu. Bu kişi direniş boyunca ilginç ilişkiler kurdu. Bir yandan DİSK Genel Merkezine yazı yazarak bölge sendikasının (TİS'in) işçi direnişine sahip çıkmadığını belirterek merkezle subeyi karşı karşıya getirmeye çalışırken diğer yandan direnişi kırmak ve TİS'i güç duruma düşürmek için elden geleni yapıyordu. Sendika genel merkezi ile görüşerek çobanların iş başına dönmesi halinde Selahattin Korkut'un görev yerinin değiştirileceğini söylerken, diğer yandan Başbakan ve Tarım Bakanına telefon açarak, "Bu direniş siyasal amaçlıdır, işçi isteklerinin yerine getirilmesi halinde işyerinde disiplin kalmaz. Gerekirse başka yerden işçi getirtip çalıştırırız" diyor. Çobanların direnişini ise tam tersine, Selahattin Korkut'un görevden alınmasına tepki diye gösteriyordu!

Ancak tüm bu oyun ve baskılar işçileri yıldırmadı. Üç bin işçi Ceylanpınar'da bir yürüyüş düzenleyerek birliklerini ve mücadele azimlerini dosta-düşmana gösterdiler. İşçiler bir ağızdan "Halklara özgürlük! Kahrolsun sömürgecilik! Biji azadi! Kahrolsun işveren uşakları ve gericileri!" sloganlarını haykırarak belediyein önünden geçtiler...

İşçilerin bu birliği karşısında işveren teslim oldu. Urfa Valisi ve Jandarma komutanının Viranşehir Belediye Başkanı ve CHP ilçe Başkanının araya girmesiyle DİSK Güneydoğu Bölge Temsilciliği ve TİS sendikası yöneticileriyle Ceylanpınar D.Ü.Ç. Müdürlüğü arasında bir protokol imzalanarak direnişe son verildi.

a) İşveren işten çıkardığı 138 işçinin işe geri alınması ve tutuklu 12 işçinin de tahliyeinden sonra işe tekrar alınması,

b) Direnişte geçen günler için işçilerin yevmiyelerinin kesilmemesi,

c) Direniş nedeniyle hiç bir işçi hakkında disiplin kovuşturması yapılmaması,

d) Sözleşmeden doğan 8 liralık zam farkının tüm işçilere ödenmesi kabul edildi.

İşçiler bu direnişle amaçladıkları tüm hakları sağlayamadılar ama, işverenin sarı sendikaların yerel gericilerin ve onların ardındaki karanlık güçlerin oyunlarını bir kez daha boşa çıkardılar. Onların Ceylanpınar'daki devrimci işçi hareketini bozma planları bundan böyle de kumsaklarında kalacaktır.

İran Halkları Şahlık zulmüne karşı direniyor

Emperyalizmin hesabına Ortadoğu'da jandarmalık görevi yapmak için çabalayan İran'da son günler Şahın keyfi iyice kaçmaya başladı. İran'da bütün baskılara ve teröre rağmen gösteriler oluyor. Bu gösterilen en önemli özelliği ise açıkça Şah'a karşı yapılmış olmalarıdır.

İran çok büyük petrol gelirlerine sahip olan bir ülkedir. İran aynı zamanda zulmün, gaddarlığın en yoğun olduğu insan haklarının zalimce çiğnen-diği bir ülke olmakla da ün yapmıştır. İran Şahlık yönetimi emekçi insanları, tüm çalışanları bir köleler ordusu olarak görmektedir.

İran toprakları başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalistler için bir at oynatma alanıdır. Emperyalizm İran'ı bir örümcek ağı gibi sarmıştır. İran'ın tüm zenginlik kaynakları emperyalist tekellerin ve onların İran'daki uzantılarının yerli ortaklarının emrinindedir. Öyleki emperyalistler İran'ı kendi anavatanelerinden daha çok kendilerine ait bir yer olarak kabul etmektedirler. İran'lı yerli sömürücüler ise emperyalistlerle birleşmiş, kendi halklarının emeklerini çarçur etmektedirler. İran bu haliyle sömürünün en yoğun olduğu ülkelerin başında geliyor. İran'da kutuplaşma çok belirgindir. Kutbun iki ucu birbirlerinden çok uzaklaşmış ve uçurum büyümüştür. Bir ucunda zenginlik-refah, diğer ucunda ise açlık ve yoksulluk var.

İran burjuvazisi İran'da emeğin yarattığı bütün değerlere hunharca saldırmakta, onu yağma etmektedir. İran emperyalist tekeller için çok cazip bir pazardır. Bir yandan kendi ülkelerinde ürettikleri malları satıyorlar bir yandan da sermayeleri ve bankalarıyla akın ediyorlar İran'a. Ekonomi İran halklarının ihtiyaçlarına göre değil, yerli ve yabancı soyguncuların isteklerine göre şekillenmiştir. İran şehirlerinde vitrinler lüks tüketim mallarıyla doludur. Emperyalizm kendi çıkarına uygun bir biçimde tüketim toplumu haline getirmiştir İran'ı. Onu her yönüyle afonyonlamakta, insanları, köleleştirmek için çaba harcamaktadır. İran'da büyük lüks ve eğlence semtleri vardır. Sömürücüler oralarda çalınca emellenmektedirler. Kumarhaneler, fuhuş merkezleriyle bu yerler iğrençliği sömürüyü simgeler hale gelmişlerdir. Başta yapılan en lüks arabalar İran

burjuvazisinin, bürokratlarının, toprak ağalarının emrinindedir.

Ancak İran'daki eğlence burjuvaziyi tatmin etmiyor. Onlar sömürdükleri İran halkının alın teriyle Avrupa, Amerika ve dünyanın diğer eğlence merkezlerine akın etmekte, kumarhane ve batakhanelerde günlerini gün etmektedirler. Bunların başında ise bizzat Şahın kendisi gelmektedir. Sık sık radyo ve gazetelerden Şah ailesinin Batının bilmem hangi kentindeki evine, villasına gidip dinlendiğini öğreniriz. Televizyon kameralarında güler yüzlü aile pek mutlu görünür. İşte bu gülüş ve mutlu yüzün arkasında İran emekçilerinin çileleri, işkenceleri gizlenmektedir.

Böyle bir sistemi, sömürüyü soygunu devam ettirmek ise elbette kolay bir iş değildir. Bu nedenle Şahlık yönetimi İran'da tam bir terör havası estirmektedir. İran'ın tüm emekçileri en ufak bir demokratik hakka dahi sahip değildir. Oranın emekçi halkları çok çalışıyorlar, çok iyi şeyler yaratıyorlar ama onların yarattıklarına emperyalistler ve yerli ortakları el koyuyorlar. Emekçiler ise en küçük bir hakka sahip değiller. Grevler yasak, özgür sendikalaşma yasak. Dernekleşme yasak. Basın yoluyla düşünce açıklamak yasak. Toplantı yapmak, tartışmak konuşmak yasak. Kısacası İran'ın gerçek sahipleri için İran'da her şey yasak. Yasak olmayan yalnız sömürü, zulüm, terör ve kıyım.

Bu yasaklar ülkesi İran'da insanlara yapılan işkenceler korkunçtur. Sömürüyü karşı çıkanların başına gelen ya ölüm ya da zindanlarda çürümedir. Buna sağlayın en önemli araçlardan biri meşhur örgüt SAVAK'tır. CIA'nın güdümünde ve MIT'le de iyi ilişkileri olan bu örgüt İran emekçilerinin sömürüyü karşı mücadelelerini engellemek için aklı gelen her şeyi yapmaktadır. Gerek İran işçi sınıfının sosyal ve gerekse Kürt, Azeri gibi halkların ulusal boyunduruğa karşı verdikleri ulusal kurtuluş mücadelelerini boğmak için SAVAK'ın başvuramayacağı yöntem yoktur. Bu örgütün işkence yöntemleri insanlık için büyük bir yüz karasıdır. İran ilericiçilerin elektrikli fırınlarda kızartan işte bu örgüttür.

İran durmadan silahlanıyor ayrıca. Onun silah siparişlerini emperyalist

tröstler heyecanla karşıyorlar. Onlar için İran çok büyük bir müşteri ve dosttur. Ama İran emekçilerinin alın terlerini bu silah fabrikatörlerine veren İran'ın ordusu İran halklarının en büyük düşmanı olduğu gibi bütün Ortadoğu halkları ve ilerici hareketleri için de önemli bir tehlikedir. İran bu derece silahlanmakla bir yandan içerdeki sömürüyü devam ettirmek istemekte, bir yandan da emperyalizmin çıkarlarını korumak için bölgede önemli görevler yüklenmeye çalışmaktadır.

Ama nereye kadar gidebilir bu? İran'daki insanlık dışı uygulamalar daha kaç yıl sürebilir? İran'ın emekçi halkları daha ne kadar katlanırlar bu baskıya ve zulme? Bu çürümüş kokuşmuş iğrenç düzen daha ne kadar sürebilir? Bu sistemi yıkmak ve bütün bu çirkinlikleri yok etmek başta İran emekçi halklarının mücadelesine ve onların dünyadaki dostlarının desteğine bağlıdır kuşkusuz. Elbette İran emekçileri uzak olmayan bir dönemde bunu başaracaklardır.

Nitekim Şahlık yönetimi son günlerde oldukça rahatsız, İran da olaylar oluyor. İnsanlar sokaklara dökülüyor. Şahlık yönetimi alehinde gösteriler düzenliyorlar. Şahın Polisi ise her zamanki görevini yapıyor: göstericilere ateş açıyor, çok sayıda insanı öldürüyor. Fakat gösteriler gene kesilmiyor. İnsanlar mağazalara işyerlerine saldırıp tahrip ediyorlar. Kargaşa hakim oluyor. Gösteriler yaygınlaşıyor ve İran'ın çeşitli bölgelere dağılıyor. İran gibi baskının yoğun olduğu bir ülkede bunlar kolay işler değildir.

Şah dehşet de korkuyor bunlardan. Ama korkunun ecele faydası yok. Bunun da farkında herhalde. Elbette İran'ın emekçi halkları özgürlük bayrağını yükseklerde dalgalandırarak ve gerici güçleri yerle bir edeceklerdir sonunda. Bakalım o zaman Şah ve tayfası ne yapacaklar? İşlerinden bir kısmı kaçmayı başaracaklar belki. Batı bankalarındaki paralarını yiyip ölümü bekleyecekler. Belki de bir kısmı Saygon generalleri gibi ABD'de garsonluk yapma şerefine erişeceklerdir. Fakat İran halkları onlara ve onların uşaklarına hakettikleri dersi verecek, sömürüyü kovacaklardır. İran topraklarından. Onlar özgür İranı mutlaka yaratacaklardır. Bundan kimsenin kuşku olmasın.

SIYONİSTLERİN LÜBNAN'DA GİRİŞTİKLERİ YENİ SALDIRI

Emperyalizmin Ortadoğu'daki mağası İsrail, Filistin halkına karşı yeni bir soy kurumu hareketine girişti. 30 bin kişiyi aşkın askeri birliklerle Lübnan topraklarına giren İsraili saldırganlar, filistinlilerin yanı sıra Lübnan halkını da sivil-asker demeden katlettiler. Uçaklarını, tank ve topları sivil hedeflere karşı açıkça kullandılar. Bu insanlık dışı saldırı televizyonlarda tüm dünyaca izlendi. Lübnan'daki sağcı gerici, güçler falanjistler ise bu işte siyonistlere yardımcı oldular ve böylece sağcıların dünyanın her yerinde emperyalistlere uşaklık ettiğinin yeni bir örneğini verdiler.

ABD'nin İsrail'in bu saldırıya girişeceğinden önceden haberdar olduğu ve bunu onayladığı bilinmektedir. Ama nasıl üzerinde durulması gereken, gerici Arap rejimlerinin tutumudur. Lübnan ve Suudi Arabistan yalnızca saldırıyı kınamakla, ya da kınar görünmekle yetindiler. Enver Sedat da saldırıyı sözde kınar göründü.

Oysa son aylarda izlediği teslimiyetçi politika ile, Filistinlilere karşı Mısır'da yaratılan kampanya ile siyonistlere bu saldırı cesaretini veren asıl Sedat'ın politikası oldu. Mısırlı gericilerin bir an önce Filistin sorununda herhangi bir yükümlülüğün kurtulmaya çalıştıkları, Filistinlileri feda etmeye hazır oldukları artık açığa çıkmıştır. Zaten arap

gericileri şimdiye dek bir kaç kez Filistin halkını arkasından vurdular. Ürdündeki kanlı 9 Eylül ile iki yıl kadar önce Lübnan'da yeralan Tel-Zaatar olayı hatırladadır.

Bu son saldırı sırasında ilerici görünen Arap devletleri de Filistin ve Lübnan halkını yalnız bırakmamak için ciddi bir adım atamadılar. Buna karşılık, en üstün silahlarla dışına kadar donanmış azgın düşmana karşı Filistinliler ve onların Lübnan'daki ilerici dostları yiğitçe savaştiler. İsrail Lübnan topraklarında umduğu kadar rahat ilerleyemedi. Bu saldırı ona çok pahalıya mal edildi. Filistinli savaşçılar gözüpek bir direniş göstererek, gerilla savaşı yöntemleri kullanarak düşmana önemli kayıplar verdirdiler.

Siyonist saldırganlar bu saldırıya gerekçe olarak, gerillaların İsrail'de giriştiği otobüs eylemini gösterdiler. İsrail Başbakanı Begin, Yahudi kanının karşılıksız döküldüğü günler artık geçmiştir! diyordu. Ancak bu sözler sadece İsrail ve dünya kamuoyunu aldatmak için söylenmiştir. İsraililerin kanını dökenlerin kim olduğunu elbet bay Begin ve yanındaki öteki milita-ristler iyi bilirler. Bu kanı faşistler, emperyalistler ve dünyanın her yanındaki gericiler döktü; yoksul Filistin halkı değil. Bugün ise Begin'in ve öteki siyonistlerin yaptığı emperyalistlere

maşuk yapmaktan, Ortadoğu'da onların çıkarlarını korumaktan başka birşey değildir. Siyonistler Filistin halkının topraklarını işgal ettiler. İsrail kurulduğu günden beri sürekli bir yayılma politikası güttü; bugün de bu politikayı terketmiş değil.

İsrail egemen sınıflarının güttükleri bu saldırgan politikayı karşı çıkanların başında bizzat İsrail'deki uyanık emekçiler ve onların devrimci demokratik örgütleri geliyor. Nitekim İsrail Komünist Partisi bu saldırıya, daha öncekilere de olduğu gibi, karşı çıktı. Siyonistler, parlamento geleneklerini çiğneyerek, sıratlarındaki demokrasi maskesini atarak komünist milletvekillerini zorla kürsüden indirdiler, konuşturmadılar. Daha birkaç gün önce de Telaviv'de yapılan bir mitingde elli bini aşkın bir kitle bu yayılma politikasına, saldırganlığa karşı çıktı, savaş değil ekmeç, iş ve konut istediğini söyledi. Bu mücadele içinde gide gide Filistin ve İsrail emekçileri çıkarlarının bir olduğu bilincine daha çok varacaklar ve dayanışmalarını güçlendireceklerdir.

Siyonistlerin saldırgan politikası kendilerine bir çözüm getirmeyecektir. Filistin halkının mücadelesini durdurma çabaları boşunadır. Filistin halkı da diğer tüm ezilen halklar da er geç özgürlük mücadelesini başarıya ulaştırarak, barış ve ileri bir toplumu kurmayı başaracaklardır.

SIN'ET Û ÇAND

DERHEQA HELBESTÊN NUROZÊ

Xwendevanên delal,
Me di hejmarê çaran da hûn gazi
nivîsandina helbestên Kurdi bo Nurozê
kiribûn. Xwendevanên 31 helbest ji me ra
şandin. Ji wan du hew tirkî hatine
nivîsandin (yek ji Kırıkhanê, yek ji
Mûşê). Ji Hekkâriyê ji xwişkeke me,
helbesteke Cigerxwin piçek guherandiye û
nivîsandiye, ew ji nabe... Eva her sê li
der man. Juriya me ji nav 28 helbestên
mayî yê ku hêjayî neşirkirinê ne, wan
dibêjê û em di vê rûpelê da wana neşir
dikin. Piştî juriya nav neşirbûyîyan da
yekemîn, duwemîn û sêwemîn dê bibijêre.
Me, bo nivîsandinê helbestên Nurozê
gelek zemanek kurt jabû. Disa ji
helbestên ku hatin neşirandin. Her use
ji, em dixweş bûn ku gelek xwişk û
birayên me yê jêhati hene, dikarin bi
awaki gelek xweş bi Kurdi binivîsin.
Ewên ku ji me ra helbest şandine,
piraniya wan karker, gundi û xortên
nugihîştî ne. Bona vê yekê, em bi
dixweşî, bi bir û bawari li rojên pêşiyê
dinhêrin. Edî, çiqas zordestiyek mezin li
ser zimanê me û çanda me hebe ji, nikare
pêşveçûna wê bide seknandin.
Ji ber ku ciyê me teng bû, em di vê
hejmarê da nikarin li ser sinet û çand, ji
van helbestên pêve tiştêk din neşir bikin.
Bona vê yekê ji xwendevan bila qayte
qisûran nekên.
Bi silavên me yê germin...
NUROZA WE PİROZ BE!
ROJA WELAT

NOT: Di hejmarên pêşiyê da ji emê disa
helbestên nurozê neşir bikin.

NUROZ

*Isal derbas bû dema barana
Nuroz nêzik bû li Kurdistanê
Hevalo rabe, pismamo rabe
Egir tu vêxe li serê zozana*

*Pismamo rabe li germiyana
Hevalo rabe li Kurdistanê
Gelên cihanê çûne ser heyvê
Çiman tê nerî serê zozana*

*Ji şiva cotkaran û çoyê şivana
Emê peydakim tir û kevana
Em nema dîrsin ji koledara
Ji xanedana, xwedî sermîyana*

*Gelê min şiyar bû wek qehremana
Serê xwe dakirt bi bir û ramana
Gelê min şiyar bû bi sedhezara
Nema têhiştê di heps û zindana
Hevalo rabe, pismamo rabe
Nabe tu bîmîni li şûn kewrane*

*Iro Nuroz e li Kurdistanê
Egir tu vêxe li serê zozana
Egir tu vêxe li serê Agirî
Bila ronî ke hemû meydana
Ala min hilde li serê Sipanê
Tîmî bilind ke heya bi ezmana.*

XAMEVAN - Berlin

NEWROZ

*Eyda me ya şah newroz e
Emê disa şevê li kene roje
Newroz eyda me hamû Kurdan e
Em bi dixweş dibin biro cane
Çi ku ew eyda bav û bapiran e
Iro emê agirî hildin li serê çiyane
Bila derkevin xortên me, bigrin govendane
Emê heta kingê bîmînin li hêviya wane
Ku ew vê ronahiyê binin navê bajarane
Bila dewlet bêbextiyê neke li me Kurdane
Bila çavê xwe vekin û bizanin îşev e
Agirê newroz dihilbir li pênçe ordane
Yek Tirk û Iran e, yê din Surye û Iraq û Erivan e
Kurduno, hûn baş bizanin dê û bavê me yek e
Newroze me yek e û welatê me Kurdistan e*

H.GÜZEL - VAN

CEJNA WELAT

*Dijmîne Hider û sa,
CIA û SAVAK û wisa,
Xwinmêj û koledara,
Rohistîne neyara!*

*Dosta me,
Yara me,
Mizgina bihara mel*

*Cejna Kurdistan
Newroz,
Diji zordestan
Newroz,
Remza bindestan
Newroz,
Li gelên cihanê piroz.*

Ew neyarên din û har
Wek Dahak in, wek mar.
Emîn Kawayê merdan
Va dijimîn revîn ji meydana*

*Dosta me,
Yara me
Mizgina bihara me*

*Cejna welat i
Newroz,
Gelek xêr hati
Newroz,
Remza felat i
Newroz,
Li Kurdistanê
Piroz!*

BARGIRAN - Tatvan

HUNRAWÊY

NEWROZ

*Iro li me Newrozi hat
Xêli û şahî bo me hat
Agir li her ci xweş hilat*

*Newroz bijî, Newroz bijî
Kawayê hesinker bijî*

*Meşxel mî hûgirtin bi oaz
L'waran me dani cerg û baz
B'sed lori û awaz û gaz*

*Newroz bijî, Newroz bijî
Kawayê hesinker bijî*

*Xort û keçik bi dengên bilind
Bangêk didan bajar û gund
Newrozi hat sersala dil*

*Newroz bijî, Newroz bijî
Kawayê hesinker bijî*

*Zordestî mir, serbestî hat
Bindestî çû, aşîti hat
Azadî bû Kurd û Welat*

*Newroz bijî, Newroz bijî
Kawayê hesinker bijî*

*Kurdistan bi te her xweş bîbî
Pirozî û şahî bîbî
Tim Kurd weki Kaw a bîbî*

*Newroz bijî, newroz bijî
Kawayê hesinker bijî*

EZİZ BOHTI - Stember

NEWROZ

*ey newroz, newroz
nevroza bindestan
ronaya hemû çavan
miradê hemû dilan
çima tu li Kurdistan
qedex kîm koledaran*

Kuştina wan zorkeran
karker KAWA ra maye
Iro ew doza me ye
kuştina hemû xwinmîjan*

ey newroz, newroz
tu mizgina rizgari
ger minn ji bona te
bira herdem ser seran
ser çavan*

em iro li Ewropê
te piroz dikin newroz
weki çiya deng didin
dîqêrin heyar dibên
ew hawar bona te ye*

cejna gelê rojnêdî
êdî bese bindestî
emê te serfirazkin
doza te' me xuyaye
ew rêya sosyalîzm e
hemû kesk û sor û zar e
ew ala karkeran e
ew ala cotkaran e*

ey newroz tu cejna belangazan
zarok ji te şiyar dibin
dibên her bijî newroz.*

DERSİM SOREŞ-Frankfurt

NEWROZ

*Cejna azadî Newroz,
Xweşî û şadi,
Newroz!
Bo me murad i newroz,
Piroz,
Sed hezar piroz!*

Tu cejna me Kurdan i,
Seranserê cihan i,
Bo me remz û nişan i.
Piroz,
Sed hezar piroz!*

Bijî cejna biharê,
Bist û yekê adarê,
Mizgina dost û yarê.
Piroz,
Sed hezar piroz!*

Tu dermanê jinê yi,
Him agirê kinê yi,
Tu ruja evinê yi.
Piroz,
Sed hezar piroz!*

BARGIRAN - Tatvan

NUROZ

*Nuroz cejna me Kurda
Azad bin nav welat da
Nuroz roja azadî
Em dixwazin dilşadi*

Bist û yekê adarê
Zordastan bixin xwarê
Nuroz roja serbestî
Em naxwazin bindestî*

Nurozê piroz bikin
Têkoşina xwe çekin
Rojên xweş pîr nêzik in
Rêya Markîs Mêzekin*

D. BARAK - Lice

DAWERA AZADIYE

*Ji berê da tu heyî
Ey newroza doza me
Dimmî ez, te bernadim
Piroz dikim te her sal.*

Ne' b gotina sisê-çar
Ciha tevde kir fikar
Tuneya teng û tari,
Ronayi û fireyi...*

Li te nakim neyari
Mizginiya bihar i
Wek cihanê mezin i
Dirokya cotkaran i.*

Li pêş çavê dujmin da
Tu têkoşin û yar i
Heya hebim li cihan
Piroz dikim sersalan*

Diya min got, berxê min
Rabe tevdir bibine
Şahînan binivise
Newroz bêdang nemine...*

Ser dujmin da dikim qir
Ruja nuh nakim ji bir
Bijî roja newroz can
Cejna Kurdê qehreman...*

E.ŞUKRULLAH - BITLİS

"GELAN RA AZADI" Û GUR...

Waxteki li çiyê gurek hebû. Gurek gir û qelew. Li wi çiyayi ji wi bitir gur ji tunebûn. Li dora wi târ nêçir hobû: Rovi, kergoşk, kuze û serda ji pez û dewarên gundiyan... Ew ji kuna xwe derdiket, weki dilê xwe li nav rêlan, zinaran dimeşiya, gava birçi dibû xwe davêt ser kergoşkeki en berx û bizineki gundiyan perçe dikir.

Ji bo wi dinya bedew bû, azadi û aşîrî hebû...

Rojeki çend gurên din hatin wi çiyayi. Kêfa gurê me reviya. Berê li ser nêçiran şer kirin, piştîre li hev hatin, gotin: "Çiya mezin e, ew bi têri me hemûyan dike; em çima şer dikin?"

Disa rojên rehet vegerin; azadi û aşîrî şunda hat.

Çend salan gurên me wek bira jin. Têri xwe kergoşk, rovi, xezal û mih û kerên gundiyan xwarin. Paşê bo wan rojên teng hatin.

Şivan û gundiyan çek girtin û bi dû wan ketin. Beranan û ciwangan bi strûhên xwe, hespan û keran bi pihnên xwe berê wan dan. Roviyan, kergoşkan, xezalan, berxan û karan hatin cem hev, gotin:

"Ji me ra azadi, guran ra mîrîn!"

Himber van bûyeran gur ecêbman, enîrin, kirin zûre-zûr û gotin:

"Hela binhêrin, hela binhêrin... Dibêjin, ji me ra azadil!"
"Çawa dibe, zagonê çiyê hat şikestin!"

"Aşîrî çû, anarşî hat!"
"Azadiya me ji dest me diçel!"

Guran, bi vi awayî, li ser azadi û aşîrî şematek usa kirin ku erd û ezman hejiya...

Em vê çirokê şabaşi ser Demirelan, Tirkêşan, Bozbeğliyan, Çelebiyan û Şerbetçiyên dikin...

"HALKLARA ÖZGÜRLÜK" VE KURLAR...

Bir zamanlar bir dağda iri, besili bir kurt yaşıyordu. O dağda ondan başka da kurt yoktu. Bol av vardı çevresinde: Tilkiler, tavşanlar, sansarlar, üstelik de köylülerin koyunları, sığırları... Deliğinden çıkar, ağaçlıklar, kayalar arasında keyfince dolaşır, acıktığı zaman da bir tavşanın üstüne atılır, ya da köylülerin bir kuzusunu, keçisini parçalar.

Onun için dünya güzeldi, özgürlük ve barış vardı...

Bir gün o dağa bir kaç kurt daha geldi. Kurdumuzun keyfi kaçtı. Önce av üstünde kavga ettiler, sonra anlaşılabilir dediler ki: "Dağ büyüktür, hepimize de doyunca yeter; neden çekişiyorsunuz sanki?"

Rahat günler yeniden geri geldi, özgürlük ve barış da...

Bir kaç yıl kurtlarımız kardeş gibi yaşadılar. Doyunca tavşan, tilki, geyik ve köylülerin koyunlarını, eşeklerini yediler. Sonra güç günler gelip çattı.

Köylüler ve çobanlar silahlanıp peşlerine düştüler. Koçlar ve tosunlar boynuzlarıyla, atlar ve eşekler tekmeleriyle onlara karşı koydular. Tilkiler, tavşanlar, geyikler, kuzular ve oğlaklar ise bir araya gelip şöyle bağırıyorlar:

"Bize özgürlük, kurtlara ölüm!"

Bütün bu olup bitenler karşısında kurtlar şaşkınlıkla öfkeye kapıldılar. Var güçlerince uluyup şöyle dediler:

"Hele bakın, hele bakın... Bize özgürlük, diyorlar!"

"Nasıl olur, dağ yasası çiğneniyor!"

"Barış gitti, anarşî geldil!"
"Özgürlüğümüz elimizden gidiyor!"

Böylece kurtlar, özgürlük ve barış üzerine öyle bir şamata kopardılar ki yer yerinden oynadı...

Bu masal Demirellere, Türkşelere, Bozbeğlilere, Çelebilere ve Şerbetçilere armağan olsun.

HITLER, BOGOS Û MİRE MERAŞI

Hitler çima ewqas dîjîmînê Cuyivan bû?

Ewi dîgot, Cuyi, xwina Cermanan yê bîlînd û pak xiraw dîkin. Paşê eşkere bû ku, xwina Hitler bi xwe ne ewqas pak e, him ji xwina-Cuyiyan tevlê ye.. Waxteki dapira Hitler li Wiyanê li cem Cuyiki dewlemend carîye bû, lawê malê ew ducani hiştibû...

We ditiye: ewên ku paşê dibîne Mısıman, bi mısımanîya kesi qayil nabin! Li ser her qezikê behsa Mısımanîyê dîkin û meriv bêzar dîkin...

Çend mehan berê li rojname derheqa nijadparêzeki bi nav û deng xeber derketin. Ewi ku ji Qıbrısê hatiye û navê bavê wî ji Bogos bûye...

Serhatiya wi çiqas ji nêzîki Hitler el...

Pir kes hene ku ji qezîya "Gelen ra azadi" din dibin. Li eslê wan bigerin, hûnê bîbînin ku ew ji "Mısımanê paşin" in... Mav û bapirên wan Kurdi û hin ji salmezînen wan bi kurdi xeber dîdî.

Begê Meraşi! Tu ji vê yekê baş dizanî... Heramzade!

GUR Û BERXIK

Çiroka gur û berxikê bi nav û deng e: Rojeki gurek birçi li nêçira xwe digeriya. Ew di newalek zelal rastî berxikê hat. Bo xwarina wê li manan geriya û got:

"Tu ava min şolî diki..."

Berxikê bi nermî lê veşand:

"Çawa dibe? Ez li jêr im, tu li jor..."

Gur rûyê xwe tîrşîr û got:

"Te par qezîyên xirab ji min ra gotîye..."

"Ez par ne li dinê bûm; te ne diye, ez berxê şîr im."

"Ku tu nebi ji, biray te ye..."

"Birayê min tune ku heqê te da tîştên xirab bêje."

Ser vê bersivê gur enîri û got:

"Birayê te nebe ji, yek ji we ye, gidi! Ez zanim hûn, kûçik û şivanên we derheqa min de çî tîştên xirab dibêjin..." got û dev avête berxike, hilda bir daristanê û zagona guran ani çî. Ango wek mîdeymomi curmê wê jê ra xwend, wek qadi qerar da, temyîz û tîşt ji di nav da..."

Zagona guran li welatê me xweş tê zanin. Di wan rojên paşin, guran disan dengê xwe bîlînd kirin, bo xwarina me li manan digerin. Lê bila ewqas lez û bez nekin. Berxik ji êdi berxa şîr nine, bûye beran. Dibe ku, li çiyê ku goştê wî zikê gur têrke, qoçên wî hûrê gur biqelşînin... Car heye ku nêçirvan dibe nêçir...

HITLER, BOGOS VE MARASHLIBEY...

Hitler neden o kadar Yahudilere düşmandı?

O diyordu ki Yahudiler, yüksek ve soylu Cermen kanını bozmaktalar. Sonra anlaşıldı ki Hitler'in kendi kanı da o kadar temiz değil, hem de ona Yahudi kanı karışmış... Bir zamanlar Hitler'in büyük annesi Viyana' da zengin bir Yahudi'nin evinde hizmetçiydi. Evin oğlu onu gebe bırakmıştı..

Görmüşsünüzdür, sonradan Müslüman olanlar kimsenin müslümanlığını beğenmezler. Her sözün başında müslümanlıktan söz açar ve adamı bırakırlar.

Bir kaç ay önce gazetelerde ünlü bir ırkçı hakkında haberler çıkmıştı..

Hani şu babasının adı Bogos olan Kıbrıs'tan gelme kişi hakkında...

Onun hikâyesi ne kadar da Hitler'inkine benziyor!

Bir çok kişi "halklara özgürlük" sözüne deli oluyorlar. Asıllarını araştırın, göreceksiniz ki onlar da "sonradan Müslüman" olanlar takimından... Çoğunun babası-dedesi Kürtçe konuşurlar. Maraşlı bəyzade! Sen de bunu iyi bilirsın... Haramzade!

KURLA KUZU

Kurtla kuzunun öyküsü ünlüdür: Bir gün aç bir kurt av arıyordu. Duru bir dere suyunda bir kuzuya rastladı. Onu yemek için bahane arıyordu:

"Suyumu bulandırıyor, dedi.

"Nasıl olur" dedi kuzu, "sen yukarıdasın, ben aşağıda..."

Kurt yüzünü ekşiterek şöyle dedi:

"Sen geçen yıl bana küfretmişsin..."

"Ben geçen yıl sana doğmamıştım. Görmüyor musun, süt kuzusuyum."

"Sen değilsen kardeşin küfretmiştir."

"Ama benim kardeşim yok ki..."

Bu cevap üzerine kurt öfkelenirdi:

"Kardeşin olmasa da sizden biridir işte! Sizin, çobanlarınızın ve köpeklerinizin hakkımda neler konuştuğunuzu bilmiyorum muyum sanki..." dedi ve ardından kuzuyu kapıp ormana götürdü, orada kurt yasalarını yerine getirdi. Yani onu savcı gibi suçladı, yargıç gibi karar verdi; temyizi, infazı da içinde...

Bizim memlekette kurt yasası iyi bilinir. Son günlerde de kurtlar seslerini iyice yükselttiler, bizi yemek için bahaneler arıyorlar. Ama bu kadar acele etmesinler. Kuzu artık süt kuzusu değil, koç oldu. Ola ki onun eti kurdundan midesini şenlendireceğine, koçları barsaklarını deşsin...
Gün olur, ava giden avlanır...

AZADIYA SEKSİ DA WEZİREK CIWAN

Çend rojan berê, Wezîrê Çandi ya Hukumeta nuh, mina serokwezîrê xwe beyanek gelek demoqrat (I) pêşkêşkir û got: "Em ne li hember çêkirin û nişandana filmên seksî ne. Hukumet li tîştên ewa naqelîwe. Herkes bi xwe dikare qerar bide ku, "ezê biçim vê filmê bîbînim, an ne bînim..."

Merv ji van ramanên demoqrat gelek dîxweş dibel Heke wezîrê me yê ciwan û Sîmbêlreş gawekek din bavêje û heqên homoseksüelan ji bîparêze, angû bo wan ji û serbestî bixwaze çâtir dibe û di welat da demoqrati gelek pêşda diçe...

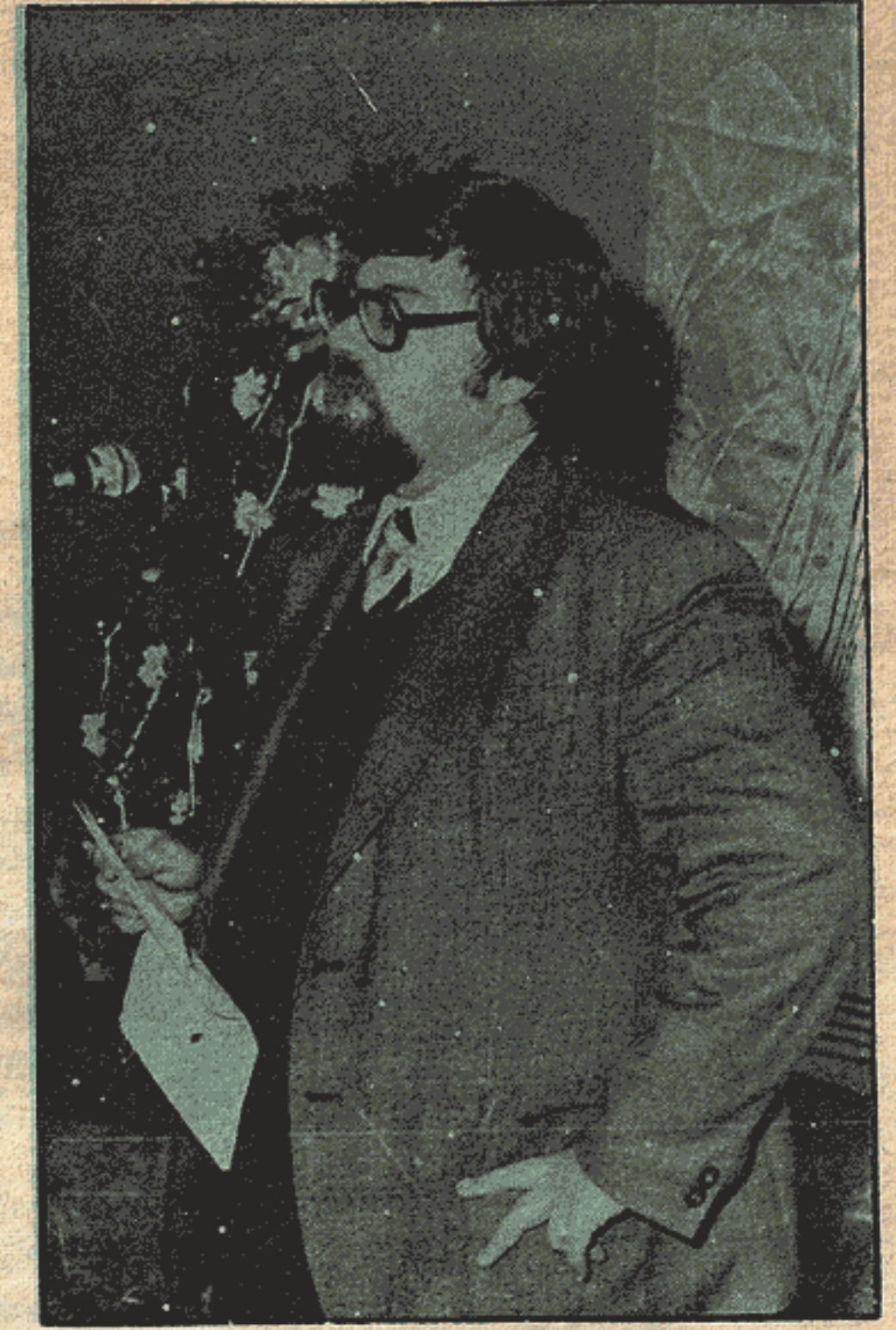
Hîndîk ne mabû birkim, tîştêk din heye ku nîzanim tê bira kesil Ew ji li Tirkiyê azadiya ramani ye.. Di dema 12. Adarê neşirvanên wek Sîlêman Ege û Mîzafer Erdost qasî 30 sal ceza xwarin. Û tevlî wan pîr merwên din.. Niha ji zordestî li ser pirtûkan kovar û rojname, neşirvan û pirtûkxanan ne kêman e. Xasîma, evên ku wek Roja Welat nivçe Kurdi derdikêvin li ser wan...

Rast e, azadiye ramani ne ewqas girîng e... Lê disa ji heke wezîrê me keremkî, piçek ji bî wê mijûlbî, baş dibe....

FİSE GENEL SEKRETERİ

İLE BİR RÖPORTAJ

● Gazetemizin muhabiri, TÖB-DER'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı'na katılmak üzere Türkiye'ye gelen FİSE (Dünya Öğretmen Sendikaları Federasyonu) Genel Sekreteri Sayın Daniel Retureau ile bir görüşme yaptı. Muhabirimizin sayın Retureau'ya eğitim ve kültür sorunları, Kürt halkının dili ve kültürüne yapılan baskılar ve özel olarak da ROJA WELAT'a yapılan baskılarla ilgili olarak sorduğu soruları ve onun yazılı cevaplarını aşağıda okurlarımıza sunuyoruz.

ROJA WELAT-Sayın Retureau, bazı konularda görüşlerinizi öğrenmek istiyoruz. Öncelikle bize FİSE'nin amaçlarını kısaca anlatır mısınız?

DANİEL RETURAU -FİSE'nin başlıca amaçları şunlardır:

-Tüm ülkelerde demokratik bir eğitim sistemini gerçekleştirmek; genç kuşakları, ulusal kültürleri ve meslek eğitimleri yönünde bilimsel bilgi ile donatmak; okur-yazar olmamayı tümünden ortadan kaldırmak,

-Silahlanma yarışının sona erdirilmesi ve barışçı düşüncelerin geliştirilmesi; Askeri harcamaların azaltılması ve bu mali kaynakların, halkların ekonomik sosyal ve eğitim gelişmeleri uğrunda harcanması için çalışmak,

-Öğretmenlerin hak ve menfaatlerini savunmak hükümetlerin herhangi bir sınırlamaya tabi tutulmayan toplu sözleşme ve grev hakkı da dahil olmak üzere, tüm medeni ve politik hakları ve sendika haklarını tanımasını sağlamak için çalışmak,

-Gerek mesleki haklarını savunmak, gerek faşizme, ırk ayrımına ve emperyalist baskı ve sömürünün her biçimine karşı koymak için öğretmenler ve diğer sendikalar arasında dayanışma sağlamak,

-Çokuluslu tekelere ve onların yeni sömürgeci siyasetlerine karşı mücadele etmek; ülkelerin ekonomik bağımsızlıklarına ve ekonomik, sosyal, kültürel kalkınmalarına olanak veren uluslararası yeni bir ekonomik düzenin gerçekleşmesi için çalışmak.

SORU 2- Sizce demokratik bir eğitimin ana özellikleri nelerdir?

CEVAP- Demokratik eğitim ancak demokratik bir ülkede gelişebilir. Bunun için sınıf, din ve politik görüş ırk ve cins ayrımı yapılmaksızın herkes için eğitim eşitliğinin varılması gerekir.

Yine, eğitim sisteminden yararlanabilmeleri için yoksul halkla, işçi ve köylülere

yardımcı olacak sosyal ve ekonomik tedbirler alınmalıdır.

Demokratik eğitim içerik olarak kişiliğin çok yönlü gelişimini, ülkede varolan çeşitli kültürlerin korunmasını, ülkenin bilimsel, teknik ve kültürel gelişimini amaçlamalıdır.

Öğretmenler, veliler ve öğrenciler, eğitimin planlanması, eğitim amaçlarının belirlenmesi, okul ve üniversitelerin yönetimi için birlik oluşturmalarıdır. Öğrenim ulusal dillerde (anadilde) yapılmalıdır.

SORU3-Türkiye'de ve diğer sömürgeci ülkelerde, sömürge halkın ulusal ve demokratik hakları üzerinde yoğun baskıların, asimilasyon ve jenosid uygulamalarının henüz sürmekte olduğu bir dünyada yaşıyoruz. FİSE'nin, ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkı konusundaki görüşlerini açıklar mısınız?

CEVAP -FİSE halklara uygulanan politik baskıların karşısındadır ve onların kendi geleceklerini belirleme kararlarını olanca gücüyle destekler. Bize göre, tüm ulusal gruplar kendi ulusal kültürlerini ve dillerini koruma ve geliştirme, politik ve ulusal özgürlüklerden yararlanma hakkına sahip olmalıdırlar.

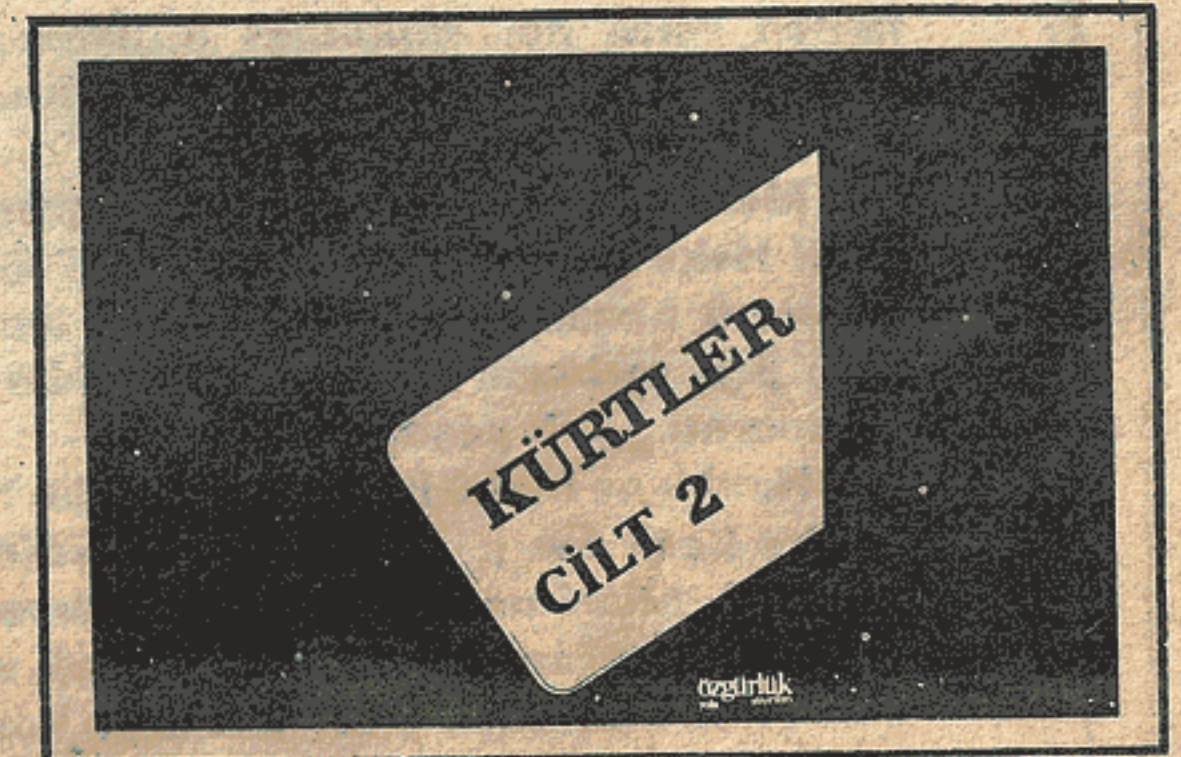
SORU 4-Türkiye burjuvazisi, Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarını acımasız bir baskı altında tutmaktadır. Uluslararası antlaşmalara, özellikle de Helsinki Nihayi Belgesi'ne ters düşen bu tutumu, 15 milyon eğitim emekçisinin uluslararası örgütü olan FİSE nasıl karşılar?

Kürtlerin dilini ve kültürünü zoraki asimilasyon yoluyla yoketmeyi amaçlayan Türk burjuvazisinin bu eğitim politikasını nasıl görüyorsunuz? Kürt ulusunun dili ve kültürü üzerindeki bu baskılara son verilmeden Türkiye'de gerçekten demokratik bir eğitim düzeni gerçekleştirilebilir mi?

CEVAP-Bu soruyu 2. ve 3. şıklarda cevaplandırdım. Şunu da eklemek isterim ki FİSE, 11. olağan Konferansında aldığı bir kararla, Helsinki Konferansı Nihayi Belgesi'nde belirtilen tüm kararları desteklemekte ve bunların gerçekleşmesini istemektedir. Kürt halkı da tüm diğer halklar gibi ulusal ve demokratik haklardan yararlanmalıdır.

SORU 5-Kürtçe-Türkçe olarak yayınlanmakta olan ROJA WELAT adlı gazetemiz üzerinde sürdürülen ırkçı-şoven baskılar Avrupa ülkelerinde de çeşitli demokratik kuruluşlar tarafından kınandı. Bu konuda da konuşmak ister misiniz?

CEVAP-Biz tüm ulusal gruplar, demokratik örgütler ve bireyler için basın özgürlüğü ve düşüncelerini açıkça belirtmek hakkından yanayız. ROJA WELAT'la dayanışma içinde olduğumuzu tekrar belirtir, onun basım ve yayımına karşı yürütülen tüm baskı girişimlerini protesto ederiz.

Sahibi: Mustafa AYDIN • Yazı İşleri Müdürü: FİKRET AKAY • Her ayın 1'inde ve 15'inde çıkar • YÖNETİM YERİ: Sumer Sokak, 12/2, Demirtepe - ANKARA • Abone şartları: Altı aylık 50, yıllık 100.TL. Dış ülkeler için iki katıdır • Baskı: EM-AŞ ANKARA 1978

Xwedi : Mustafa AYDIN • Berpûrsiyar: FİKRET AKAY • Navnîşan: Sumer Sokak, 12/2 Demirtepe ANKARA • Şertên abone: Bo 6 mehan 50, salî 100 lîraye Tûrkiye; bo welatên fêrvayî du qat e •